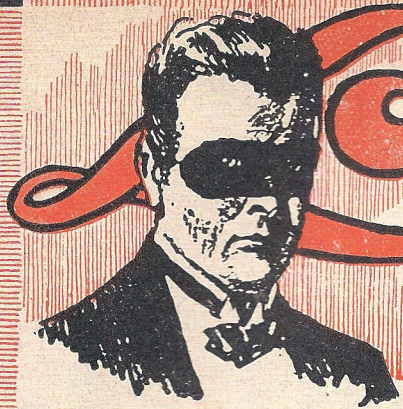

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 991

EEN SPIONNENZAAK.

20 cent

Raffles wankelde even, greep met beide handen in de lucht, uitte een doffe kreet en viel zwaar voorover op den vloer.....

NIEUWE SERIE

Een Spionnenzaak.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**10 mooie Jeugdboeken
voor een Riks!
Zie bladzijde 32.**

HOOFDSTUK I.

HET BRIEFJE.

Knights Bridge is een zeer breede straat, in het verlengde van de beroemde Kensington Road, en tezamen vormen zij de zuidelijke begrenzing van het nog beroemder Hyde Park.

Deze breede verkeersweg telde vroeger tal van prachtige, oude heerenhuizen, die met groote kosten moesten worden onderhouden, en dit is waarschijnlijk wel de voornaamste oorzaak geweest dat tal van die huizen door haar eigenaars zijn verkocht.

In een van die huizen is omtrent een half jaar geleden door een Italiaan een groot café-Restaurant geopend, op Parijsche leest geschoeid, en in dit restaurant speelt een gedeelte van het avontuur dat John Raffles bijna het leven kostte.

Het was omstreeks half acht in den avond, en de fraai gedecoreerde leeszaal van het prachtige, voor het grootste deel geheel verbouwde huis, was gevuld met goed gekleede lieden, die daar zaten te dineeren, en bijna aan het einde van hun maaltijd waren gekomen.

Zacht klonken de tonen van een bescheiden

strijkje — want de eigenaar van „Café Pinzella” was de meening toegedaan, dat men iemand die goed eet, nimmer met krasse middelen als een Jazz Band mag afleiden van die edele taak.

In zijn inrichting moest men desnoods in staat gesteld worden met elkaar te praten zonder zijn stem te verheffen. Signor Pinzalla placht altijd met woedende gebaren te foeteren over de Poolsche Landdagen waartoe men een zoo heilige plek als een eetzaal in maar al te veel gevallen gedegradeerd had. Wat hem betreft mocht de muziek, indien men die dan onontbeerlijk achtte nooit luider klinken dan het geroez van een bromvlieg!

De zaal begon langzamerhand leeg te loopen. Zoo goed als alle mannen die daar aanwezig waren droegen reeds avondtoilet, en hunne dames waren versierd met de fonkelende juweelen die bij het genieten van Shakespeare of Shaw schijnen te behooren.

Ook kon de opmerkelijke toeschouwer de ontdekking doen, dat er vrij wat officieren van de Land- en de Zeemacht in hun onbe-

rispelijk zittend uniform aanwezig waren.

De kelners, uitmuntend afgericht, liepen zonder eenig gerucht heen en weer, en men hoorde dan ook niets anders dan het zachte gerinkel van de zilveren vorken op het fijne porselein, nu en dan een zilver lachje uit een vrouwenmond, het gezoem van de violen en het gedempte praten van de gasten.

Ja, het was wel een zeer gedistingeerde zaak, die nieuwe inrichting van Signor Pinzella.

Niet ver van de breede toegangsdeuren, een weinig verborgen achter een manshoog, mahoniehouten schot, zaten twee heeren, ongeveer tien jaren in leeftijd verschillend, en waarvan de eene een weinig begon te grijzen aan de slapen, die hun maaltijd zoo goed als beëindigd hadden, want hun zilveren dessertmesjes sneden reeds behoedzaam de schil van een fijne peer.

Beiden waren in rok, en het was duidelijk te bemerken, dat zij een der beste kleedermakers van Londen begunstigten.

Zij spraken weinig, en de oudste hunner scheen vol aandacht naar de muziek te luisteren.

De oudste van deze twee mannen was John Raffles, de jongste was zijn trouwe vriend Charles Brand. Feitelijk zaten zij zonder eenige bedoeling juist in dit nieuwe eetpaleis, want zij waren er toevallig langs gereden, na een bezoek, dat Raffles aan een Fransch geleerde had gebracht, dien hij zeer goed kende, en die voor een week zijn intrek had genomen in het Alexandra Hotel, ongeveer vijf minuten gaans verder gelegen aan dezelfde straat, dichtbij een der ingangen van Hyde Park.

Raffles had zich toen herinnerd dat men op de Windsor Club waarvan hij onder den naam van Lord William Aberdeen, Vice President was, veel goeds had gezegd van deze nieuwe inrichting, en zijn uitnemenden kok, een Franschman, die Escoffier naar de kroon stak.

Na eenige oogenblikken zeide Brand, zijn vingers dompelend in het bakje van groen kristal, gevuld met geurig water :

— Dat strikje lijkt mij goed toe !

— Het is uitstekend, Brand !

— Er is geannonceerd dat het Hongaren zijn !

Raffles haalde de schouders op, wierp even een snelle blik naar de kleine verhooging, waarop de zes musici gezeten waren en antwoordde :

— Dat klinkt goed. Maar het zou mij niets verwonderen als er zich geen enkele Hongaar onder bevond, of het zou de tweede viool moeten zijn. De eerste alt heeft een Duitsch

type en de cellist heeft iets Russisch ! Maar wat zou het — men steekt hen in Hongaarsche uniformen en omdat alleen hun instrumenten behoeven te spreken, merkt niemand het kinderlijke bedrog.

— Welken indruk maakt de zaal op je ?

— De zaal is zeer weinig Engelsch Brand — maar er valt niets op aan te merken, noch wat de inrichting, noch wat de verlichting betreft. De kok zal waardig zijn een koning te dienen. De geheele inrichting getuigt van een verfijnde, geoeffende smaak. Maar je zult evengoed als ik reeds gemerkt hebben, dat er iets eigenaardigs cosmopolitisch is aan deze zaal. Dat ligt natuurlijk niet aan de zaal zelve maar aan de bezoekers. Het is zonderling, maar bij mij wekken die menschen aanstonds den indruk, dat wij ons niet onder Engelschen bevinden, zooals bijvoorbeeld in het Alexandra Hotel, waar een vreemdeling een groote uitzondering is !

— Zeg dat aan Signor Pinzella en hij zal je omhelzen ! zeide Brand lachend. Dat was immers juist zijn doel, zooals hij aan een nieuwsgierig journalist verklaard heeft. En laten wij maar eerlijk zijn, wij Engelschen — wij vinden dat wel aardig !

Intusschen, ik heb een paar vrouwen opgemerkt, die een twintigtal jaren geleden zeker niet door den portier van het hotel Cecil, zaliger nagedachtenis, zouden zijn toegelaten ! Zij zijn wat al te chique, zij geuren juist een beetje te sterk, zij kijken juist even te brutaal rond.

— Als het tegenwoordig opvalt Brand — dan moeten zij het al zeer onbeschaamd doen ! antwoordde Raffles spottend. Maar ook dit schijnt er bij te hooren, en zij gedragen zich tenminste behoorlijk.

— Op dat oogenblik schreed een zeer bevallige vrouw met rossig haar, groot, slank, op haar schoentjes van goudbrocaat, in een wolk van een fijn parfum, langs het tafeltje waaraan de twee vrienden gezeten waren.

Haar groote oogen gingen onder de sierlijk bijgewerkte wenkbrauwen, onder het loopen zoekend rond, en tenslotte nam zij, geheel alleen, plaats aan een tafeltje, dicht bij de estrade waarop het strikje zich had opgesteld.

Zij ontdeed zich langzaam van haar handschoenen, zeide iets, zonder zelfs op te zien, tot den vlug toeschietenden kelner, en toen pas keek zij langzaam rond, zonder schijnbaar op te merken, hoezeer zij allerwege de aandacht trok door haar exotische schoonheid.

Zij had een ovaal, zacht olijkleurig gelaat,

waarbij zonderling, de groote blauwe oogen afstaken.

Een scherp oog zou ontdekt hebben dat het rosse haar niet geverfd was maar van nature de kleur had van rood goud, waarop de zon schijnt. Haar kleeding; zonder in het minst opvallend te zijn, was buitengewoon elegant.

— Een buitengewoon mooie vrouw, zei Brand zacht, die niet had kunnen nalaten zich voor een paar tellen op zijn stoel rond te draaien teneinde naar haar te kijken. Zij trekt ieders aandacht. Ik zou....

Hij hield plotseling op en keek verbaasd naar het gezicht van Raffles, die zijn oogen half had dichtgeknepen, en door de wimpers naar de vrouw keek, maar onmiddellijk vol ijver zijn vingers weer ging wasschen, toen de schoone onbekende zijn kant uitkeek.

— Verwondert je niet, Brand, begon hij glimlachend. Ik ben hard aan het werk en dan knijp ik altijd zoo mijn oogen half dicht. Mijn hersens werken, zie je! Ik zoek — ik tracht te vinden. Ik weet bijna zeker, dat ik die vrouw eerder gezien heb, maar ik kan mij met den besten wil van de wereld niet herinneren, waar en wanneer dat was en dat maakt mij ongeduldig en toornig! Ik maak mij steeds kwaad, als mijn geheugen het moet afleggen tegen Vader Tijd. Want dit weet ik wel — het moet vrij lang geleden zijn, sedert ik haar zag. Het was ook niet hier, wat drommel waar kan ik die groote, onschuldige oogen — met hun geheimzinnige uitdrukking nu en dan, toch gezien hebben! Dat ovale lijfkleurige gelaat, die regelmatige tandjes. Ik weet nu bijna zeker, dat het onder zeer eigenaardige omstandigheden was. Brand, laten wij maar heengaan, anders is mijn avond bedorven, ik zal het namelijk niet vinden, ik ben er zeker van.

Hij maakte reeds een beweging naar zijn binnenzak teneinde naar zijn portefeuille te grijpen, toen Brand hem plotseling zag ophouden en met een verstrakt gelaat voor zeer korten tijd onbewegeijk naar de vrouw zag staren, zoodat hij zich niet kon beheerschen en op zijn beurt vol verwondering weer omzag.

— Niet kijken, Brand, beval Raffles fluisterend.

— Wat is er dan? vroeg Brand verrast. Je gezicht was zoeven heelemaal strak van verwondering.

— Daar maak je me volstrekt geen compliment mee! En ik die er altijd prat op ga, mijn gelaatspieten zoo goed in bedwang te houden. Wat denk je dat ze deed?

— Edward — je weet dat ik niet sterk ben in raadseltjes.

— Ze drukte den kelner daar even bliksem-snel een stukje papier in de handen!

— Waarschijnlijk de spijskaart! meende Brand, lachend.

— Neen, daarvoor was het veel te klein, daarvoor deed zij het veel te vlug, daarvoor ging het veel te geheimzinnig.

— Dan was het een minnebriefje, een afspraakje.

— Vrouwen van haar uiterlijk maken geen afspraken met kelners. Zeker niet op deze wijze. Daarenboven is die kelner den leeftijd te boven, waarop men aanspraak kan doen gelden op de teederheden van een vrouw als zij!

— Dan is het natuurlijk iets anders geweest, besloot Brand doodkalm. Als wij nog een bedrijf van die revue willen zien, zullen wij ons moeten haasten.

Als met tegenzin stond Raffles op, liet zich door den kelner zijn jas en hoed geven, betaalde, en verliet de eetzaal, door Brand gevolgd.

Op het vlak bijgelegen parkeerterrein vonden zij de blauwe limousine met Henderson, den reus, achter het stuurwiel.

— Naar het Alhambra, Henderson! beval Raffles. Maar Brand zag wel aan zijn gelaat, dat zijn vriend aan geheel andere dingen dacht dan aan de nieuwe revue en den wereldberoemden komiek, die daar zou optreden.

En wat later kon hij opmerken, dat Raffles zich ternauwernood om die revue bekommerde, op de verkeerde oogenblikken lachte, en ook volstrekt geen oog had voor de werkelijk buitengewoon fraaie balletten, die hem anders steeds plachten te boeien.

Na het eerste bedrijf, verlieten zij het groote amusementspaleis weder, en reden vandaar naar de Oxford Street, waar zich het fraaie huis verheft, hetwelk op zijn eerste en tweede verdieping de zalen en logeervertrekken bevat van de Windsor Club.

Bij het uitstappen zag Raffles een donker-grijze, gesloten auto voor het trottoir staan, die dadelijk zijn aandacht trok, niet omdat het zulk een bijzondere wagen was, maar omdat zoeven voor zeer korten tijd, een gelaat zich voor een der raampjes had vertoond, dat hij wel dadelijk moest herkennen, want het had reeds een paar uren lang al zijn gedachten in beslag genomen.

Het was het gelaat van de mooie, rossige vrouw, uit het café Pinzella.

Bijna instinctief had Raffles, zonder Brand iets te zeggen, zijn eigen gelaat afgewend en Brand mee naar binnen getrokken.

De twee vrienden schreden haastig de vestibule door, gingen met de lift naar boven, gaven hun overjassen af aan de vestiaire en traden een oogenblik later de groote conversatiezaal binnen, waar het op dat uur druk was — drukker dan het in tijden van voorspoed placht te zijn, toen vele leden een schouwburg of een soirée bezochten.

Zij waren ternauwernood eenige stappen het vertrek binnen, of een jongeman met een hazenlip en een wijkend voorhoofd, zeer weinig haar, maar buitengewoon veel tanden, sprong uit zijn stoel op, ging op Raffles toe en begon met een dunne, sleepende stem :

— Mijn waarde Vice President, dat is een gelukje voor ons allen en vooral voor den man dien ik de eer en het voorrecht had, hier vanavond te mogen introduceeren. Mijn waarde Wolfgang, sta toe, dat ik je voorstel aan onzen Vice-President, Lord Aberdeen — Wolfgang Graaf von Katzenellenbogen.

De twee heeren bogen tamelijk stijf voor elkaar, zooals dat de gewoonte is in deffige Clubs en toen Raffles zich weer oprichtte, keek hij in een schoon, regelmatig, eenigszins bleek gelaat.

Terwijl hij de hem toegestoken hand nog even krachtig vasthield zei hij : Uw naam klinkt mij zeer bekend in de ooren. De Katzenellenbogen zijn een zeer oud geslacht. Herhaalde malen zag ik het stamslot Uwer voorouders aan den Rijn, tegenover Godesberg. Mag ik vragen of gij het bewoont ?

— Gelukkig niet, Mylord ! antwoordde de jonge edelman met een guitig glimpje in zijn donkergrijze oogen. Ik kan U verzekeren dat het daarboven niet zoo heel erg opwekkend is, vooral niet des winters. Overigens ik ben eigenlijk geen echte Katzenellenbogen, ik behoor tot een zijlinie. Ik herinner mij echter zeer goed, dat ik als knaap herhaaldelijk Oom Carl, die toen al knapjes oud werd, daarboven op het slot heb bezocht. Ik ben er echter in jaren niet geweest. Ik reis tamelijk veel.

— Dat verklaart waarom U op onzen Stonehynde is gestuit, zeide Raffles glimlachend. Ook hij reist zeer veel.

Het jongemensch met de hazenlip riep opgewonden uit, terwijl zijn vele tanden schenen te blinkeren als die van een boos paard :

— Ik ontmoette hem te Berlijn ten huize van den Sileenschen Gezant. Ik had daar een introductie van —

— Natuurlijk van een bekoorlijke jongedame, hielp Raffles hem op zijn beminnelijksten toon. We kennen je veroveringen Stonehynde. Nu, graaf, ik hoop dat U zich Uw verblijf in onze club niet zult beklagen. Wij Engelschen hebben een eenigszins wonderlijke opvatting van gezelligheid, die van de Duitsche afwijkt. Denkt gij lang in Londen te blijven ?

— Ik denk een maand, misschien iets langer. Ik wilde zeer gaarne, niet alleen Uw beroemde „Cup” tusschen Oxford en Cambridge, als wel de Derby wedrennen meemaken.

— Dan zult gij aan ruim een maand niet genoeg hebben, Graaf. Die wereldberoemde sportgebeurtenissen zijn met een tijdruimte van minstens zeven weken van elkander gescheiden. Nu, ik hoop dat U zich bij ons zult amuseeren !

Nogmaals een korte buiging, en Raffles begaf zich naar zijn gewone plaats, die bijna altijd voor hem werd vrijgehouden, links van den grooten haard, die nog lustig brandde, ofschoon de lente reeds haar intrede had gedaan.

Brand was hem gevolgd, en de twee mannen waren vrij spoedig in een gesprek verdiept, over den toestand in Zuid-Amerika, met den Boliviaanschen attaché, en een ambtenaar van Downing Street.

Ongeveer een kwartier later trad een der Clubbedienden binnen in zijn lichtbruine uniform en kondigde met luider stem aan :

— Telefoon voor Graaf von Katzenellenbogen !

De man radbraakte de naam op een vreese-lijke wijze, maar desniettemin stond Graaf Wolfgang dadelijk op uit zijn stoel en volgde den man buiten het vertrek.

Hij bleef nauwelijks tien minuten weg en toen hij binnenkwam, verbeeldde Brand zich dat er zich twee ronde, lichtroode plekjes vertoonden op de bleeke wangen van het fraai gevormde gelaat van den jongen Duitschen edelman.

— Het gesprek schijnt hem te hebben opgewonden, zeide Brand zachtjes tot Raffles. Deze knikte slechts zonder te antwoorden. Er was nog nauwelijks een kwartier verlopen, of Graaf Wolfgang begon herhaaldelijk zijn polshorloge te raadplegen, stond toen haastig op, en begon vlug afscheid te nemen.

Het was duidelijk dat de jonge Stonehynde, zich gereed maakte om zijn nieuwen kennis te vergezellen, maar von Katzenellenbogen scheen hem lachend af te poeieren, en het jongste lid van de Windsor Club droop teleurgesteld af.

Raffles boog zich zoover mogelijk naar Brand over en fluisterde zachtjes :

— Wacht hier op mij. Ik kom zoo spoedig mogelijk terug.

Het volgende oogenblik had Raffles de zaak verlaten, op de hielen van den jongen Duitscher.

Er verliep een uur, er verliepen twee uren, het sloeg middernacht, de leden begonnen te vertrekken, met moeite hun geeuwen verbergend en nog altijd was Raffles niet teruggekeerd. En Brand begreep niets van die langdurige afwezigheid.

Het sloeg half één, en er waren nog maar drie hardnekkige leden aanwezig, onder wie Stonehyngie die half sliep, toen Raffles weer binnentrad, op Brand toeliep, hem onder den arm om nam hem naar een stil hoekje te voeren, en daar op fluisterende toon begon, onhoorbaar voor de anderen :

— Een merkwaardige avond, Brand. Hij is met haar weggereden en zij schijnt hem heel goed te kennen.

— Wie is hij — en wie is zij ? vroeg Brand

onthulst.

— Hij is onze introduc e van vanavond — Graaf Wolfgang von Katzenellenbogen, en zij is — helaas haar naam weet ik nog niet, maar gelukkig weet ik wel, wie zij is, want terwijl ik het tweetal volgde in een gewone taxi, Brand, schoot het mij plotseling als een bliksemstraal te binnen, waar ik die vrouw voor het eerst zag. Ik was nog heel jong, en zij niet veel meer dan een kind ! Het was in 1918, drie maanden voor ons beslissend offensief, in een Vlaamsch dorp, niet ver van den Yser, en wij hadden het lieve schepseltje gesnapt in haar uniform van hulpverpleegster, juist toen zij bezig was, de portefeuille van een stafofficier eens na te snuffelen.

— Een spionne ! fluisterde Brand, Raffles bij den arm vattend.

— Een Poolsche spionne, Brand, die het Engelsch spreekt, zooals jij of ik, en nu valt mij plotseling ook haar naam in — Irma Jacobowski !

BATCO DE **WERELD** **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

HET WESPENNEST.

Brand keek Raffles met oogen vol ongeloof aan, en herhaalde fluisterend :

— Een spionne ? Nu ? Hier ?

— En waarom nu niet, waarom niet hier, als ik vragen mag ? hernam Raffles, met hoog opgetrokken wenkbrauwen. De spionage is van alle tijden en van alle landen, en ze bloeit juist op dit oogenblik, nu wij misschien aan den vooravond staan van de afschuwelijkste worsteling, die deze zwaar beproefde aarde ooit gekend heeft, weliger dan ooit. En zooals altijd — de mooie vrouwen worden vooruitgeschoven als spionnen op dit schaakbord van wantrouwen bedrog, verraad en arglistigheid.

— Edward — ik neem natuurlijk aan, dat je geheugen je niet bedrogen heeft, en dat die vrouw inderdaad dezelfde is, die je destijds, in Vlaanderen hebt zien gevangen nemen. Maar wat zegt je, dat zij met dit beroep is voortgegaan ?

— Dat zegt mij mijn gezond verstand, en als dat mij in den steek zou laten — dan zouden eenvoudig mijn oogen het mij zeggen. Dat briefje was de inleiding.

— Heb je het kunnen lezen ?

— Dat niet — maar ik hoop het in handen te krijgen. Maar dit weet ik al wel, die kelner is een Duitscher die actief heeft deelgenomen aan den vorigen, grooten oorlog. Hij verliet den dienst met den rang van Kapitein. Ik heb dit alles nog vanavond weten te vinden. Wat haar aangaat, zij heeft de zonderlingste avonturen beleefd, is filmactrice geweest, de vriendin van Kerensky, en zelfs de wettige vrouw van een Spaansche „Grande”. Zeer rijk, tamelijk oud en die kort na het huwelijk overleed. Zij heeft vervolgens het reusachtige kapitaal dat zij erfde, zoo goed als geheel verspeeld in Monte Carlo en daarna is zij gaan zwerven — maar zij is altijd de vrouw met het belangwekkende, schoone uiterlijk gebleven — en ze is jong ook nog, zeker niet ouder dan hoogstens twee en dertig jaar. Kortom, op het toppunt van haar duistere kracht.

— Dat alles biedt nog geen zekerheid, Edward.

— Ik geef het toe, en daarom wil ik mij die

zekerheid verschaffen. Er is iets gaande, dat staat voor mij vast. Ik heb bijvoorbeeld al weten uit te maken, dat zij op dit oogenblik in intieme relatie staat met een hooggeplaatst stafofficier.

— Hoe komt het dat die vrouw nog leeft ? Waarom werd zij destijds niet onmiddellijk tegen den muur gezet als zij op heeterdaad werd betrapt ?

— Er was iemand, Brand, die voor haar pleitte, die haar jeugd aanvoerde — die haar van den dood wist te redden.

Brand keek Raffles een oogenblik strak aan, en vroeg toen met den uitgestrekte wijsvinger op zijn borst :

— Jij ?

— Ja — ik.

— Je hebt daar nooit over gesproken, en toch waren wij destijds in denzelfden sector !

— Men spreekt niet over zulke dingen, zelfs tegen zijn beste vrienden niet ! Zij heeft tot het einde van den oorlog gevangen gezeten in Yperen, en na den wapenstilstand bij het onderteekenen van den vrede, verdween zij spoorloos, zoo spoedig zij maar kon. Ik heb haar toen niet eens meer teruggezien, maar dat zij het is, dat het Irma Jacobowski is — ik twijfel er geen seconde aan. Het schijnt haar dus in het bloed te zitten, zij is geboren om te bedriegen en te verleiden — maar zij is nu geen kind meer — de zaak is van een verschrikkelijke ernst, nu de bom opnieuw op springen staat, zooals in Juli 1914 — en zij is nu mijn felste vijandin geworden. Ik zal deze zaak aan het licht brengen, al zou ik er dag en nacht voor moeten werken, en ik weet zeker Brand, dat je mij zult helpen.

— Je kunt op mij rekenen, Edward — alleen, ik moet vreezen dat al onze moeite nutteloos zal zijn geweest, dat hier geen sprake is van een spionage-zaak — veeleer van een liefdesavontuur.

Raffles schudde langzaam het hoofd en zei bijna onhoorbaar :

— Neen, Brand. Ik verzeker je dat het heel wat ernstiger is. Intusschen — dit zal spoedig blijken. Ik heb het adres van dien Duitschen kelner. De man spreekt eveneens

zeer goed Engelsch, ofschoon met een licht accent. Hij noemt zich Joseph Hare, maar hij heet inderdaad Joseph Wassermann.

— Wie deelde je dat mede ?

— Signor Pinzella in persoon !

— Hoorde hij het uit den mond van Wassermann zelf ?

— Neen — een kamermeisje uit het Alexandra Hotel, eveneens een Duitsche moet hem hebben gekend en noemde zijn waren naam aan een der kelners van Pinzella, zonder trouwens aan iets kwaads te denken.

— Maar dien Italiaan zelf ?

— Ook die koestert geen wantrouwen hoege-naamd. Het komt zeer vaak voor dat kelners een anderen naam noemen dan hun eigen. De meesten, Engelschen zowel als Duitschers, geven zich Fransche namen, omdat zij in de verbeelding verkeerden dat zij dan spoediger zullen worden aangenomen. Nu ik weet dat je mij wilt helpen, Brand, zullen wij nog vannacht aan den arbeid gaan. Teneerste moet ik het briefje hebben dat Wassermann uit de handen van Irma ontving, en vervolgens moeten wij trachten te ontdekken, wie die Wolfgang von Katzenellenbogen in waarheid is. Het moet hem natuurlijk zeer gemakkelijk zijn gevallen een uilskuiken als die Stonehynde iets op de mouw te spelden. Het zou mij echter volstrekt niets verwonderen als de man heel anders heette.

— Maar zijn pas, Edward. Hij moet toch nog altijd een pas hebben gebruikt om ons land binnen te komen ?

— Weer haalde Raffles de schouders op en zeide :

— Mijn waarde Brand het komt mij voor, dat je nog altijd geen al te juist inzicht hebt in het Duitsche spionage-stelsel ! Laat ik hieraan dadelijk toevoegen, dat het onze weinig minder volmaakt is, en dat het Fransche er ook mag zijn. Iedere natie laat spionneeren. Noem het gemeen, noem het minderwaardig — het gebeurt, en het schijnt dat het ook moet gebeuren. Het zijn nu eenmaal nog altijd menschen, en geen machines, die elkander bestrijden, en iedere regeering schijnt zich verplicht te achten, te speculeeren op allerlei menschelijke zwakheden — die overtalrijk zijn. Nu dan, men kan gerust zeggen, dat het Duitsche spionage-stelsel onberispelijk is. Het vertakt zich van hoog tot laag, van gezantschaps-attaché's tot Duitsche dienstmeisjes met blonde vlechten. En passen ? Wel, zij worden bij honderden vervaardigd, of liever — er zijn er altijd honderden ter beschikking van den chef der spion-

nage-centrale, die ze dus maar heeft in te vullen en te laten stempelen. En zoo'n paspoort is ingevuld ten name van Wolfgang von Katzenellenbogen en plotseling kent een oud adellijk geslacht een telg meer. Je moet bedenken dat de Katzenellenbogen in Rijnland tamelijk veelvoudig voorkomen — daarom is het bedrog ook niet zoo gemakkelijk te achterhalen. De naam heeft echter een voortreffelijke klank, ook hier, en het spreekt dus vanzelf dat aanstonds alle salons en clubs voor een edelman van dien naam opengaan ! De spionnagedienst daar in Berlijn let ook in het bijzonder op het uiterlijk van zijn dienaren. En ik moet erkennen dat deze man, al heet hij misschien Mayer of Müller, zeer wel van adel zou kunnen zijn. Nu, wij hebben genoeg gesproken. Wij zullen nu eens gaan handelen. Heb je slaap ?

— Al zou ik ze gehad hebben, Edward — ik verzeker je dat je mededeeling die wel heeft verdreven. Je argwaan heeft zich aan mij meegedeeld en ik begin nu ook te gelooven, dat wij hier met een ernstig geval van spionage te maken hebben. Wat doen wij het eerst ?

— In de allereerste plaats ons uiterlijk veranderen. Dat is bij een zaak als deze meer dan ooit noodig. Want, Brand — het zal wel geen verrassende indruk op je maken, als ik je zeg, dat dergelijke spionnen, zoodra zij van een zekere standig zijn, beschikken over zeer veel geld. En al beschouwt een zekere politiecentrale mij als vaderlandlooze, als een soort van paria, een uitgestootene — ik zal dan toch twee vliegen in één klap kunnen slaan : mijn land dienen en mijn bezit vermeerderen !

— Waar woont Wassermann, alias Hare ?

— Op de vierde verdieping van een oud, vervallen huis in Milton Street — dat is een smalle, duistere zijstraat van Marylebone Road.

— Wat doet Henderson ?

— Voorloopig denk ik hem niet noodig te hebben, onzen braven reus, tenzij om ons met een onzer auto's naar de plaats van onze bestemming te rijden. Henderson is moedig, en zoo sterk als een beer — maar helaas, is hij ook even luidruchtig en soms lomp als die zoolganger, en dat kunnen wij tegenover sluwe Duitsche spionnen niet gebruiken. Want voor wij verder gaan, Brand — ik behoef je zeker niet te zeggen, dat dit een gevaarlijk grapje gaat worden, en dat de echte spion zich volstrekt niet bekommert om het leven van tegenstanders of zelfs maar van lastige bemoeiallen ?

— Dat is mij bekend, antwoordde Brand droogjes. Ik weet dat we ons leven op het spel gaan zetten. Tenminste — indien de zaak wer-

kelijk van eenigen omvang en van groote ernst is.

— Dat zal de naaste toekomst wel uitwijzen, Brand. Laten wij maar aan den arbeid gaan, de bedienden zien ons uit de verte al smeekend aan, verlangend naar onze aftocht — en naar hun bed.

— Maar zij kunnen toch niet weggaan de arme kerels, voor mijnheer Stonehyngge is opgestapt die daar als een uil in doodsnood zit ?

— Wij zullen hen van dat lastige meubel ontdoen, Brand, zeide Raffles zacht.

Hij stapte op den man met zijn hazelip toe, vatte hem onder den arm, trok hem van zijn stoel overeind, en riep op gullen, hartelijken toon :

— Komaan, Stonehyngge, het is tijd voor je. Je nieuwe vriend komt stellig niet meer terug.

— Maar waar kan hij zitten ? klaagde Stonehyngge. Ik reken er op om hem een stukje van Londen te laten zien.

— Dat zou ik maar aan een reisbureau overlaten ! zeide Raffles spottend. Dat doet zulke dingen goedkooper en veiliger en Graaf Wolfgang zal zich toch kunnen verbeelden dat hij in duister Londen allerlei gevaren heeft geloopt. Vooruit man, ga met ons mee en blijf hier niet alleen achter. Ik heb een goed idee. Ga je nieuwen vriend morgen afhalen voor een wandelrit in Hyde Park. Je rijdt immers nog altijd paard.

— Soms, als de toestand van mijn — van het lichaamsdeel waarmee ik op het zadel zit, het toelaat, antwoordde Stonehyngge. Ik heb in den laatsten tijd te veel gereden.

— Nu, probeer het toch maar. Ga den graaf morgenochtend afhalen, bij wijze van verrassing. Waar logeert hij ?

— Hier dicht bij — in het Alexandra Hotel. De oogen van Raffles gingen snel even naar Brand, en toen zeide hij onverschillig :

— Een uitstekend hotel. Zorg dat er een goed rijpaard voor hem is. Kun je hem niet een van je eigen paarden leenen ?

— Onmogelijk ! riep Stonehyngge op een toon van wanhoop. Ik heb al mijn paarden verkocht, behalve mijn rijpaard, Ida. Wat een tijden, wat een tijden !

— Dan weet ik een anderen uitweg ! De jongeman heeft een zeer aangename indruk op mij gemaakt — ik doe je dus het voorstel hem een van mijn rijpaarden aan te bieden, teneinde morgenochtend een rit te maken. Hij kan Barrabas krijgen ! Ik vind dat wij onzen Duitschen gast wel een kleine dienst mogen

bewijzen. Geen tegenspraak ! Morgenochtend om negen uur, zal mijn chauffeur Henderson zorgen, dat het paard gezadeld gereed staat. Voor de deur van het Alexandra Hotel. Wordt er gebruik van gemaakt — dan heb ik tenminste mijn plicht gedaan !

Stonehyngge putte zich uit in dankbetuigingen en onder aan de trap zei hij nog eens voor de laatste maal :

— Hartelijk bedankt, Mylord ! Een huurpaard zou een man als hem ook niet voegen !

Een paar minuten daarna hadden Raffles en Brand zich van den praatjesmaker weten te ontdoen.

Het was ruim één uur, toen zij langzaam de Oxford Street inliepen, er waren nog vrij wat voorbijgangers. De blauwe limousine stond nog altijd op dezelfde plek, en Henderson stond er naast. Groot en massief. Raffles gaf hem op zachten toon zijn instructies en daarop stapten de beide mannen in.

Tijdens den rit wierp Raffles nu en dan een blik door de geslepen ruit van het ovale achtervenstertje, louter als een bijna instinctieve reflexbeweging, want hij wist zeer wel, dat niemand eenige reden kon hebben, Lord William Aberdeen en diens secretaris te achtervolgen.

De auto stond pas stil halverwege een zeer slecht verlichte zijstraat van de Victoria Street. De twee mannen stapten uit, en Raffles opende snel een groen geverfde tuindeur in een twee meter hoogen muur, waarop de beide mannen uit het gezicht verdwenen van Henderson, die dadelijk weer verder reed.

Hij keerde omstreeks een half uur later terug, maar thans bestuurde hij een wagen, die er op het oog uitzag als een tamelijk veel gebruikte, nogal morsige taxi. Onder de gedeukte motorkap echter, verborgen zich acht krachtige cylinders van een zeer snellen motor, en de auto kon dan ook gemakkelijk 120 kilometers per uur halen als het noodig was.

Hij had zijn wagen nauwelijks tot stilstand gebracht, of hij zag een paar mannen naderen, in wie zelfs zijn geoefend oog slechts met moeite den eleganten Lord Aberdeen en den sierlijken secretaris Brand kon herkennen. Raffles was dan ook genoodzaakt het afgesproken wachtwoord te noemen. Hij zag er uit als een wat slordig gekleed arbeider, met rood haar en een rooden hangsnor, een das los om den hals geknoopt, een pet schuin op het hoofd.

Brand was van blond pikzwart geworden, met een diepbruine gelaatskleur als van iemand

die veel in de zon heeft geloopt. Hij had het uiterlijk van een gemeentebeambte, een opzichter of iets dergelijks met een actetasch onder zijn arm.

Raffles sprak weder op zachten toon met den reus.

De twee vrienden stapten daarop in de taxi, die zoo snel mogelijk naar Marylebone Road reed, een zeer lange verkeersweg, die in het verlengde ligt van Knights Bridge.

Niet ver van den uitersten hoek van Hyde-park, op een plek waar geparkeerd mocht worden, stond de wagen stil en Raffles en Brand verlieten hem en liepen vlug verder, in de richting van de Miltonstreet. Het bleek een smalle, slecht verlichte straat te zijn, met gelijkvormige, leelijke, oude huize, somber van kleur.

Raffles wierp een blik op de huisnummers, en begon toen langs de huizenrij voort te loopen,

met Brand aan zijn zijde, totdat hij stil stond bij den ingang van een slop of een zoogenaamde snijding, waarbinnen het zoo donker was, dat men geen hand voor oogen kon zien. Slechts heel aan het einde pinkte het lichtje van een eenzame vlak tegen den muur aangedrongen lantaarn.

Raffles wees veelzeggend in de duistere geul, en fluisterde :

— Daar zullen wij inmoeten, Brand — ten-einde de woning van den zoogenaamden kelner te kunnen bereiken, zonder dat hij het merkt.

— Ik weet zeer precies, Edward, waarheen dit slopje voert! zeide Brand heel zacht met iets spottends in zijn stem.

— Dan moet ik erkennen, dat je meer weet dan ik. Waarheen leidt het dan dat steegje?

— Het leidt midden in een wespennest, Edward! antwoordde Brand, en hij haalde de schouders op.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

DE SAMENZWERING.

Het slop bleek een weinig van de rechte lijn af te wijken, en het duurde niet lang of men zag van de straat niets meer.

Aan weerszijden bevonden zich donkere muren, slechts hier en daar van een morsig raam voorzien, achter welks ruiten echter niet het geringste lichtschijnsel was te zien.

Er was dan ook niemand, noch op de straat, noch achter die vensters, die den voortgang gadesloeg van de twee donkere gedaanten, die daar vlug henenslopen, tot bijna aan het einde van het slop, waar een blinde muur, nauwelijks een meter breed, iederen verderen doorgang stuitte.

Daar ter plaatse echter ontwaarde het scherpe oog van Raffles het uiteinde van een eenvoudige brandladder, en plotseling schoot het hem te binnen, dat die meterblinde muur deel moest uitmaken van den scheidingsmuur tusschen de huizen aan weerszijden, die in het geheel geen tuin hadden, zelfs geen binnen-

plaats en een kleinen ouderwetschen schouw-burg waar een derderangs gezelschap optrad en zoogenaamde „volksstukken” opvoerde, en dat op springen stond.

De twee mannen hadden hier dus voor zich een van de nooduitgangen van het kleine theater.

Raffles glimlachte tevreden strekte zich op zijn teenen, en kon met zijn handen juist de onderste sport bereiken van die ijzeren, wankele ladder, die zeker in geen jaren geleverd was.

Hij spande zijn spieren, trok zich hooger op, greep den derden sport, en zwaaide zich lenig als een kat, op de ladder.

Brand moest daarvoor springen, omdat hij minder lang was dan Raffles, maar ook hij slaagde erin, zich op de ladder te werken.

Achter elkander klauterde zij naar boven, totdat zij ter hoogte van het rechtsche dak waren gekomen, terwijl de schouwburgzijmuur nog een viertal meters hooger oprees.

Een meter hooger echter, verdween de ladder reeds, via een klein portaalte in den duisteren zijmuur.

— Dat is om te onthouden! zeide Raffles zachtjes. Het kan ons te pas komen.

Van de ladder tot aan de dakgoot was niet meer dan een paar decimeter, en een oogenblik later stonden de twee mannen naast elkaar in die goot, die verdacht kraakte, zoodat zij weer verschrikt stilstonden en vol aandacht luisterden.

Gelukkig bevonden zij zich vlak bij een tamelijk breed zolderraam, dat weliswaar goed gesloten was, maar dat onmogelijk lang weerstand kon bieden aan de geofende handen van den grooten avonturier.

Een luik bezat het niet, en na de beide zijvleugels van het raam behoedzaam te hebben opgeduwd konden zij nu binnenstappen.

Zij bevonden zich klaarblijkelijk op een stikdonkeren zolder, vol ouden rommel, en waar het muf rook naar stof, langgebruikte kapotte meubelen, oud zee gras en rattenuitwerpselen.

Het was duidelijk dat deze zolder zeker niet gebruikt werd door de bewoners, zelfs niet om de wasch te drogen. Het was er doodstil, en niet het flauwste lichtkiertje drong naar buiten door.

Raffles luisterde met de grootste inspanning, maar zelfs zijn scherp gehoor kon niet het minste gerucht opvangen.

Het was in dit oude, vervallen huis duister en stil als in een graf.

Maar plotseling deed zich een duidelijk, scherp geluid hooren, krassend, alsof er een stoel over een houten vloer werd geschoven. Het duurde maar heel even.

Toen ging een deur open, die dus ergens moest zijn, ofschoon geen van de twee vrienden ergens een lichtkier hadden bespeurd, en een man trad op den zolder, die plotseling doorkruist werd met een baan van geel, vrij helder licht.

Indien Raffles en Brand bij toeval in die baan hadden gestaan, dan zouden zij zonder eenigen twijfel gezien zijn. Thans echter bleven zij doodstil staan in de duisternis, en de man liep haastig de zoldertrap af, ging daar beneden heel voorzichtig een deurtje openen en een oogenblik daarna klonken zijn zachte voetstappen weer op de trap. Het was duidelijk dat hij niet gehoord wilde worden door de andere bewoners.

Al dien tijd bleef de deur geopend, al dien tijd doorsneed de baan van geel licht den morsigen, somberen zolder.

Niet het minste geluid deed zich echter hooren uit de kamer, of het hokje waartoe die deur dan toch moest behooren.

Zoodra echter de man weer in de geopende deur verscheen, zei een driftige, gedempte, maar scherpfluisterende stem:

— Geloof je niet dat de zaak te ernstig is, heeren, om er onder weg te loopen, teneinde je sigaretten te halen?

— Juist omdat ze zoo ernstig is, had ik ze noodig, antwoordde de man die was weg geweest even zacht. Zonder sigaretten kan ik nu eenmaal niet goed leven. Nu kunnen we verder gaan, Schlegel. Je zult een ijverig toehoorder—

Op dat oogenblik ging de deur dicht en het overige was volkomen onhoorbaar.

Geen geluid meer — en niet het minste spoor van licht. Het was duidelijk dat de deur aan de binnenzijde langs alle reten en kieren voorzien was van een geluiddempende en lichtwerende stof — duffel of molton.

Raffles, die reeds op het eerste teeken van onraad zijn revolver ter hand had genomen, vatte Brand bij den arm en trok hem heel voorzichtig met zich mee in de richting waar hij de deur vermoedde, die zooeven was geopend, en die zich bijna vlak naast de smalle, wentelende zoldertrap bleek te bevinden.

Hij trachtte iets te verstaan, maar het was hem volkomen onmogelijk, zelfs toen hij het oor tegen het paneel legde. De lieden daarbinnen, wie het dan ook zijn mochten, spraken zeker op zachten toon.

Hij bukte zich om door het sleutelgat te zien, maar ook dit werd hem belet. Waarschijnlijk hing er een kleedingstuk door of had men het eenvoudig met was dichtgestopt. Hij durfde echter dit laatste niet te onderzoeken, uit vrees dat hij de prop was misschien uit de holte zou stooten en dat zou worden gemerkt.

Wat dit zou kunnen beteekenen — hij wist het maar al te goed.

Daar men onmogelijk in de kamer enig licht op den zolder zou kunnen zien, ontstak hij zijn zaklamp en onderzocht zeer nauwkeurig de houten wanden van het kamertje, waarbinnen die geheimzinnige, nachtelijke vergaderden zich bevonden, totdat hij iets ontdekte, dat een glimlach van voldoening op zijn lippen bracht.

Het was eenvoudig genoeg — het was niets anders dan een kwast in het oude hout, dat door den tijd wat lossen was geworden en die met eenige handigheid en moeite wel zou kunnen worden verwijderd.

Zij bevond zich ongeveer een halven meter boven den grond, en het zou dus zeker niet zoo spoedig in het oog loopen, als zij zich niet meer op haar plaats bevond.

Zonder het minste gerucht te maken, nam hij zijn etui met gereedschappen, dat met dik fluweel gevoerd was, en haalde daaruit een boortje van eigenaardig maaksel, in staat om door het allerhardste hout heen te dringen, en dus ook wel door een kwast in ordinair vurenhout.

Hij draaide heel voorzichtig het boortje in de kwast, en na acht slagen draaide die kwast reeds mee in haar opening, en kon Raffles ze zonder de minste moeite uit het gat nemen.

Onmiddellijk teekende zich een helder ovale plek licht op den stoffigen vloer af, een paar voeten van den houten zijwand van het kamertje verwijderd.

En ook klonken aanstonds, hoewel nog onduidelijk de fluisterende stemmen van menschen, die nu en dan zeer opgewonden met elkan- der schenen te beraadslagen.

Het was duidelijk dat zij allen moeite deden, zelfs in dat kleine, goedafgesloten vertrekje, hun stemmen zooveel mogelijk te dempen.

Raffles strekte zich lang uit op den vloer, wachtte nog even, en bracht toen zijn oog voor de opening, ongeveer ter grootte van een cent.

Het vertrekje was zoo klein, dat hij het gemakkelijk zoo goed als in zijn geheel kon overzien.

In het midden stond een gewone houten keukentafel, met eenige papieren bedekt, en boven die tafel brandde een lamp, die een vrij helder licht wierp op de twee mannen en de vrouw, die zich daar ophielden en die om de tafel waren heengezeten.

Raffles aarzelde geen seconde hen te herkennen.

De vrouw was Irma Jacobowski, de eene man was de kelner met het grijzende haar uit het café Pinzella, Joseph Hare geheeten en de tweede man was niemand anders dan de nieuwe vriend van Stonehyng, die zelf den avond met zooveel smart hoewel vruchteloos op hem gewacht had — Graaf Wolfgang von Katzellenbogen. Het kon niet anders of hij moest de man zijn, die zoeven met den naam van Schlegel was aangesproken.

Hij rookte een kleurige sigaret, hetgeen Raffles duidelijk kon waarnemen en zat met hoog opgetrokken wenkbrauwen met een uitdrukking van misnoegen te luisteren naar een uiteenzetting van Joseph Hare, totdat hij den

man met een ongeduldig gebaar het zwijgen oplegde, en hem in de rede viel, met moeite zijn metalen stem tot fluisteren dwingend :

— Dat alles, Hare, klinkt prachtig — voor een film. Het is fantastisch — het is zelfs romantisch als je wilt, maar sedert wanneer is spionage een sprookje voor kleine kinderen ? Een tooverballet ? Een revue met zang en dans ? Ik heb mijn instructies, en daaraan wensch ik mij te houden. En je zult het toch zeker niet in je hersens krijgen, Hare, mij ongehoorzaam te zijn ?

Schlegel zat juist tegenover Raffles. Zijn gelaat werd door de lamp boven de tafel beschienen. Raffles schrok van de uitdrukking van koude, eerezuchtige wreedheid, die over dat gelaat verspreid lag, toen hij die woorden sprak, van den gloed van ontembare wilskracht en onverzettelijkheid in de donkere oogen.

Hare antwoordde onmiddellijk, het hoofd buigend :

— Je weet heel goed, dat wij beiden je onderworpen zijn, Schlegel. Al hebben wij denzeliden rang in het leger vervuld — in deze zaak ben je mijn meerdere. Ik zal dus zonder het minste verzet al je instructies opvolgen. Ik meende echter dat mijn plan, althans de overweging waard zou zijn.

— Ik zeg je nogmaals dat het te fantastisch is. Waartoe al die omwégen ? Loopen wij al niet genoeg gevaar ? Dat briefje bijvoorbeeld — dat had nooit in een vol restaurant overhandigd mogen worden. Wie waarborgt je dat geen nieuwsgierig oog het ziet ? Waar bevindt zich de code op het oogenblik ?

— Beneden in mijn kamer. Maar maak je niet ongerust — het is een knappe die dat vindt. Het is zoo goed verborgen dat geen sterveling het kon ontdekken — en het zou nog niet veel te beteekenen hebben, want het is in geheimschrift. En nu terzake. Wat wil je dat Irma en ik zal doen ?

— Wij konden reeds tot dat punt van de beraadslaging genaderd zijn, Hare, als je ons niet had opgehouden met je fantastische filmnonsens, goed voor Greta Garbo, of Marlene Dietrich, zeide Schlegel koeltjes. Luister dan nu goed en laat ik het niet nogmaals behoeven te herhalen. De tijd begint te dringen en bovendien heb ik vannacht nog andere dingen te doen.

— Vrouwen ? vroeg Irma en haar stem klonk even snijdend, toen zij voor het eerst sprak, sedert Raffles toelusterde.

Schlegel haalde de schouders op, blies een rookwolkje uit en antwoordde :

— Wij hebben lang genoeg samengewerkt, Irma, zoowel in Moskou als in Den Haag, in Warschau als in Rome om te kunnen weten, dat ik aan zulke dingen niet doe, wanneer er buitengewone belangen voor mijn land op het spel staan. En nu laat dergelijke praatjes, jullie beiden, of ik zou mij kwaad maken.

Er vertoonde zich wederom een uitdrukking op zijn gezicht, die de vrouw deed verbleeken en Hare deed ineenkrimpen, alsof hij werkelijk de haas was, zooals hij zich in de Engelsche taal noemde.

Schleger tikte de asch van zijn sigaret, wierp even een blik op het papier dat hij ter hand had genomen en zei :

— Het stuk in kwestie moet binnen veertien dagen in het bezit zijn van het Ministerie van Oorlog te Berlijn, Irma. Je weet wat het betreft. Het is het volkomen uitgewerkte schema van een nieuwe, Engelsche vinding, op vliegtuiggebied. Het betreft hier een zeer groot zweeftuig, geheel onbemand, dat door middel van radiumstralen bestuurd kan worden, en dat voorzien moet zijn naar men zegt, van vijfhonderd niet al te groote bommen, maar die een allerverschrikkelijkste uitwerking moeten hebben, op alles wat zij treffen. Ook het uitwerpen van die bommen geschiedt langs radiochemischen weg. Ik zal je een langdradige technische beschrijving besparen. Op dit lijstje zul je eenige namen vinden, die stellig in den titel van het plan vermeld zullen zijn. Het bevindt zich, zooals ik jullie al heb meegedeeld op dit oogenblik in de Safe van een der hoogere beambten van het Ministerie van Financiën.

— Van Financiën? vroeg Wassermann verbaasd.

— Ja. Men is thans bezig aan een berekening van de kosten en daartoe heeft het ontwerp dezer dagen naar ik volkomen zeker weet weer de kluis op het Departement van Oorlog verlaten, en is naar dat van Financiën verhuisd.

— En de man die er het toezicht op houdt — die die brandkast sluit en ontsluit? vroeg Irma, Schlegel strak aanziende.

— Juist de man dien wij noodig hebben. Hij is Departements-chef. Hij verdient een goed salaris, maar hij is niet rijk, en toch zou hij gaarne veel geld uitgeven. Mijn mannen hebben juist ontdekt dat hij zeer dure liefhebberijen heeft, postzegels, paarden — en vrouwen! Zijn naam is Ralph Birkenhead. Hij loopt naar de vijftig. Mannen op dien leeftijd en van dien aanleg zijn uiterst gevoelig

voor vrouwelijk schoon. En hoe mooi je bent, behoef ik je zeker niet te zeggen, Irma!

— Je zegt dit op het oogenblik met de harts-tocht van een stokvisch, zeide Irma met een kort lachje. Ik ben overigens ijdel genoeg, om het zelf wel te weten. Ik begriep den toelag heel goed. Wat gebeurt er als ik faal? Als mijn verleidingskunst niet groot genoeg blijkt?

Schlegel wachtte een oogenblik voor hij ten antwoord gaf :

— Als mijn inlichtingen juist zijn is dit geval bijna ondenkbaar. Je weet dat je moogt gaan tot een bod van veertigduizend pond sterling, voor het stuk. Het is een zeer hooge som, maar ik verzeker je dat het ontwerp, dat geld volkomen waard is. Kan het voor minder — des te beter. Bezwijkt hij echter niet voor je schoonheid — dan moeten natuurlijk de paardenmiddelen worden toegepast. Je weet wat ik meen. Je hebt het meer bij de hand gehad. Als wij de sleutels maar hebben — want daarop komt het dan in de eerste plaats aan. Je bedwelmt hem dus met het bekende middel, je speelt ons de sleutels in handen, en de rest is onze zaak! Ik zou den portier van een Departementsgebouw willen zien, die in deze tijden niet bezwijkt voor een som van vijfduizend pond sterling — vooral als hij onmogelijk kan weten, wat eigenlijk ons doel is. Het eerste plan verdient echter de voorkeur. En bedenk wel — het moet het oorspronkelijke ontwerp zijn, geen afschrift, want daarmee heeft een slimme duivel in 's Gravenhage ons eens leelijk bij den neus gehad — ik voel mij koud worden als ik nog denk aan het figuur, dat wij toen tegenover nummer 1307 te Berlijn hebben gemaakt. Wij stonden daar als schooljongens die hun les niet kennen. Een waardeloos vod — een copie vol fouten had de schelm ons in de handen geduwd. Ditmaal moet ik dus het origineele plan hebben — voor het overschrijven zal Wassermann wel zorgen. Of beter gezegd — voor het fotografeeren? Begin morgen reeds, want de rijd dringt, en houdt mij vooral goed op de hoogte van je vorderingen. Je weet waar je Graaf Wolfgang von Katzenellenbogen kunt vinden. Geen briefjes, denk erom — onder geen beding. De telefoon, als het dan niet anders kan, maar dan ook de afgesproken woorden gebruiken, en in het ergste geval ons cijferschrift. Het allerbeste is en blijft natuurlijk steeds een mondeling gesprek. Heeft een van jullie nog iets te vragen?

— Moet ik bij Pinzella blijven? vroeg Wassermann.

— Natuurlijk! Welke reden zou je hebben om heen te gaan? Je blijft daar in de buurt van de Engelsche officieren, die dat café bezoeken en je zet je groote ooren wijd open. Overigens — men heeft mij gezegd dat Birkenhead daar ook nogal vaak komt. Je kunt dus bij de kleine intrige je rol wel degelijk blijven vervullen. Voor het overige dien je als bemiddelaar tusschen Irma en mij. Men moet ons niet zooveel samenzien. Ik verwacht overmorgen ochtend je eerste rapport Irma, en ik reken er op dat het gunstig zal zijn.

— Hoe kom ik met hem in kennis? vroeg Irma.

— Een zonderlinge vraag voor een vrouw met zooveel ervaring! Je kunt hem natuurlijk niet aan den haak slaan als een kantoorklerk van zeventien jaar, maar je kunt in Hyde-park paard rijden, waar hij iederen morgen is, naar ik met zekerheid weet.

— Hoe laat?

— Van negen tot tien uur. Dan stalt hij zijn paard en gaat met zijn auto naar het Departement. Paard en auto zijn eigenlijk reeds te duur voor hem, maar hij wil er geen afstand van doen. Je paard is wel eens meer op hol geslagen — je hebt wel eens meer een zakdoek verloren, als dan die ouderwetsche truc moet worden toegepast. In 't kort ik laat het aan jou over. Nogmaals — tot veertigduizend pond mag je gaan — geen penny meer — als het kan wel minder. Je weet wel dat je het verschil in je eigen zak moogt steken. Nog iets?

Er kwam geen antwoord.

Raffles begreep dat het veelbeteekenende gesprek met zijn geweldige strekking dat daar toch zoo rustig gevoerd werd, aanstonds ten-einde zou zijn.

Hij vatte Brand bij den arm die niets gezien, en zoo goed als niets gehoord had, waarop

beiden haastig naar den versten hoek van den zolder kropen, zich verborgen achter een oude sofa, en de lamp doofden die zij even hadden moeten aanknippen om hun weg te vinden zonder al te veel geraas.

Het was tijd, want een paar seconden nadat het duister was geworden, ging de deur weer open, en drie gestalten verschenen even in de lichtbaan, waarna het weer duister werd.

De deur werd behoedzaam gesloten, en toen kraakten heel zacht de treden van de zoldertrap.

Het duurde wel bijna een kwartier, voor het scherpe oor van Raffles heel zacht de huisdeur beneden hoorde sluiten.

Toen pas kroop hij weer te voorschijn en ontstak zijn lamp.

En Brand zag dat zijn gelaat doodsbleek was, en dat zijn vuist beefde, toen hij fluisterde:

— Dat is verschrikkelijk. Het moet voorkomen worden, tot iederen prijs — en wij zullen het ook voorkomen! Vlug langs de brandladder weer naar buiten, en vooral het zolderraam goed gesloten.

Hij wendde zich om te gaan, toen zijn oog viel op een zeer klein zakdoekje, dat op de bovenste traprede lag.

Hij ging er haastig op toe, raapte het op, rook er aan en wikkelde het zorgvuldig in een stuk van een oude krant.

— De truc met de zakdoek kon ditmaal wel eens verkeerd aflopen, al heeft zij ook niets van het verlies gemerkt, mompelde hij zacht voor zich heen.

— Wat wil je met dien zakdoek gaan uitvoeren, Edward? vroeg Brand verbaasd.

— Ik zelf wil er niets mee uitvoeren — maar ik ken een schepsel op deze aarde, die er heel wat mee zou kunnen uitrichten, denk ik, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. En nu op weg — naar huis!

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

DE VERGIFTIGDE NAALD.

Irma Jacobowski was door Schlegel gehuisvest in een van die dure pensions, die men nog vindt in de omgeving van Hyde Park, en waar men naar verkeering gemeenschappelijk kan eten of wel, tegen een aanzienlijke verhooging op zijn eigen kamer bediend kan worden. Overigens bewoonde Irma er niet minder dan drie, en van de fraaiste, een slaapvertrek, een soort van boudoir, en een woonkamer, die tevens als eetkamer diende.

Deze vertrekken waren in den vorm van de letter L gelegen, want zij bevonden zich juist op een hoek, en vier van de zeven ramen zagen uit op een tamelijk breede zijstraat, drie op het wereldberoemde park.

En indien Irma niet naar Londen was gekomen met geheel andere doeleinden, dan zou zij stellig hebben kunnen genieten van het prachtige uitzicht op de derde verdieping van het huis, vanwaar men het geheele park bijna kon overzien.

Het was in den morgen, volgend op het gewichtige gesprek in het voorgaande hoofdstuk beschreven, toen het propere dienstmeisje, niet zonder eenige verwondering in het vroege uur, het was nauwelijks half tien in den morgen — het bezoek kwam aankondigen van een heer, die Madam Irma noodzakelijk en oogenblikkelijk moest spreken.

Irma die juist van de ontbijttafel was opgestaan, wierp het ochtendblad dat zij had gelezen met een ongeduldig gebaar terzijde en riep uit :

— Is het hier in Londen de gewoonte geworden, de menschen om half tien te bezoeken? Zeg dat ik er niet ben — zeg dat ik hier nog geen vrienden heb kunnen maken, en geen onbekende wensch te ontvangen, zeg maar wat je wilt.

Het meisje zette een bedremmeld gezicht, en hernam, een stap naar de deur doende :

— Die heer ziet er heel deftig uit, Madam, hij is met een mooie auto gekomen en hij zeide heusch dat het bijzonder dringend was.

— Maar heeft hij dan tenminste zijn naam niet genoemd? Ik zeg je dat ik hier nog nie-

mand ken! riep de jonge Poolsehe ongeduldig uit.

— Hij noemde er zelfs twee, Madam antwoordde het meisje haastig. Hij zei dat U hem stellig wel zou ontvangen, — want ik had zelf al gezegd, dat Madam zoo vroeg in den morgen zeker belet zou geven, als ik U maar twee namen noemde, — Yperen en Hylton.

De vrouw wendde zich haastig om teneinde haar bleekheid te verbergen, die plotseling haar gelaat overtoog.

Terwijl zij zich schijnbaar bezig hield met het rangschikken van wat tijdschriften, zeide zij met goedgespeelde onverschilligheid :

— Dat zegt mij nog niet veel — maar laat dan in 's hemelsnaam dien lastpost maar boven komen!

Het meisje ging heen, en nauwelijks was de deur achter haar dichtgevallen, of Irma snelde haar boudoir binnen, opende daar een sandelhouten kistje, dat op een ouderwetsche tafel stond, nam er een klein lederen etui uit, deed het kistje weer dicht en keerde terug naar de woonkamer.

Het etui had zeker een geheime sluiting, want het duurde eenige seconden voor zij het geopend had.

Haar nog altijd bleek gelaat had een wilde uitdrukking, haar lippen waren dicht opeen geperst, toen zij even naar den inhoud keek, tevreden knikte, het etui weer sloot en het onder het bereik van haar hand op een kleine tafel zette, tusschen de beide ramen, waarna zij er een dik boek voor plaatste.

Nauwelijks had zij dat gedaan of het meisje opende opnieuw de deur en liet een heer van middelbaren leeftijd binnen, geheel in het zwart gekleed, en die eruit zag als een begrafenisondernemer, met zijn stroef, langgerekt gezicht, de lijnen van neus tot mondhoek, zijn vale gelaatskleur, en de git zwarte, zeer dikke wenkbrauwen.

Waarschijnlijk had Irma heel iemand anders verwacht, want zij zeide een weinig ontdaan, ondanks zichzelf op een stoel wijzend :

— Ik ken U volstrekt niet mijnheer. Ik dacht eigenlijk... ..

— Dat hier Majoor Hylton in eigen persoon zou binnentreden ? voltooide de bezoeker met een wrangen glimlach om de dunne lippen haar zin. Dat zou onmogelijk zijn vrees ik, Madam — want Majoor Hylton is dood. Ik zie echter met genoegen, dat U zich tenminste zijn naam nog herinnert, al is de zaak in de buurt van Yperen, waarbij hij zoo nauw betrokken was — en gij ook — reeds langer dan twaalf jaren geleden. Want gij herinnert het U natuurlijk anders zoudt gij mij niet hebben toegelaten.

— Of ik het mij herinner ? herhaalde Irma schamper. Zou men zich den man niet herinneren, die ons tegen den muur heeft willen zetten ?

— Dat zou onnatuurlijk zijn ! Maar — dan herinnert gij U, even vanzelf sprekend, den man, die U het leven redde ?

— Zeker doe ik dat — al heb ik nooit zijn naam geweten ! antwoordde Irma zacht.

— Dat wist ik ! Had ik het tegenovergestelde moeten vreezen, dan zou ik waarschijnlijk niet gekomen zijn.

De bezoeker was blijven staan, en de vrouw deed een stap op hem toe hem met groote oogen aanstarend.

— Wat beteekent dat ? vroeg zij toonloos. U wilt toch niet zeggen dat U die jonge, Engelsche officier zijt, die destijds voor mij gepleit heeft, en de doodstraf heeft doen veranderen in een zware kerkerstraf ?

— Die ben ik ! antwoordde John Raffles rustig.

— Onmogelijk ! barstte Irma uit. Hij was een man van nauwelijks dertig jaar — misschien iets ouder — en ik kan er niets aan doen, maar ik houd U voor zestig op zijn minst !

— Ik dank U voor het compliment. Het was ook de bedoeling, dat men mij voor zestig zou verslijten. Ik ben werkelijk die officier, en ik zou U van a tot z haarfijn dat geheele geval kunnen vertellen. Intusschen, misschien zou U dat niet overtuigen want nog anderen zijn daarbij geweest die het even goed kennen als ik. Ik bezit echter iets, dat onmogelijk iemand anders kan hebben, dan juist de man die U redde, Irma Jacobowski. Hier is het !

Raffles had de hand in de zak gestoken en overhandigde haar nu de helft van een ivoren identiteitsplaatje.

— Dat is het plaatje dat ik op de borst droeg, vervolgde hij even kalm. Dadelijk na het sluiten van den wapenstilstand heb ik U in het gevangenkamp opgezocht, het plaatje gebroken waar gij bij waart en U de andere helft gegeven. Het bevat geen naam — het

bevat slechts een stamboeknummer. Dwars door het nummer loopt de breuk. Ik gaf U dat stuk, opdat ik U later zou kunnen terugvinden, als dat noodig was. Als gij Uw helft nog bezit dan zult gij zien dat de twee nauwkeurig aan elkander passen.

De vrouw had met trillende vingers het stukje ivoor aangenomen, wierp er nauwelijks een blik op, en zeide :

— Ik heb die helft nog en ik zal ze gaan opzoeken. Ik moet weten wat dit alles beteekent.

Zij ging haar boudoir binnen, en vandaar in haar slaapkamer.

Raffles liet vlug zijn onderzoekende blikken in het rond gaan, en sloop toen met den tred van een panter, onhoorbaar door het vertrek keek op alle meubelen, keek op het tafeltje tusschen de beide ramen, staarde in het lederen etui, achter het boek zoeven verborgen voor zijn blik, trachtte het te openen, en — glimlachte toen hij bemerkte dat dit niet gelukte.

Hij zette het haastig weer op dezelfde plaats, en hij zelf bevond zich weer op de plek, waar zij hem had verlaten, toen Irma weer binnentrad, langzaam, met de beide helften van het ivoren plaatje in de hand.

— Zij behooren bij elkendar — zonder een spoor van twijfel. Ik zou kunnen zeggen dat jij jouw helft gestolen had, maar ik wil aannemen dat je het werkelijk bent. Nu zoek ik naar de reden van je komst en vind niets. Waartoe die vermomming ?

— De reden daartoe zal je spoedig duidelijk worden, Irma. De reden van mijn komst ? Ziehier ! Ik wil trachten, op je gevoel van dankbaarheid te werken, door je ernstig den raad te geven, af te zien van — je voornemens ! Vertrek onmiddellijk naar Warschau, of voor mijn part, naar Berlijn, maar laat je hier op zijn minst in geen tien jaar zien !

De jongevrouw was lijkbalek geworden, drukte de linkerhand op het hart, en vroeg op schorren toon :

— Wat wil je daarmee zeggen ? Wat bedoel je ?

— Je hebt het zeer wel begrepen, Irma Jacobowski ! zeide Raffles met stemverheffing. Jij, Schlegel en Wassermann zijn hier om een stuk te stelen, dat ik verafschuw, waarvan ik walg, waarvan de inhoud iedereen met een grein menschelijk gevoel tegen de borst moet stuiten — en toch zal ik nooit de bekendwording van dat stuk in het buitenland toestaan. Mijnentwege werd het gestolen en vernietigd — maar nimmer door spionnen in dienst van onze

oude vijanden. Ik ken jullie gaven om de uitvindingen van anderen te volmaken, ik ken jullie technische bekwaamheid. Uit deze vinding zou een wapen ontstaan, van zulk een afgrijselijke kracht, dat de volgende oorlog die dreigt, aan ieder menselijk bestaan op deze rampzalige, verblinde wereld een eind zal maken. Ik zal niet uitweiden — ik wil niet dat deze zaak voortgang heeft en ik kom je herinneren aan wat ik voor je deed, om je te bewegen dadelijk weer terug te keeren met je metgezellen.

Irma Jacobowski was nog bleeker geworden onder het hooren dezer woorden.

Zij keek Raffles aan alsof zij een spookverschijning zag en bijna onverstaaenbaar was haar stem, toen zij er met moeite uitbracht :

— Hoe ben je — hoe weet je — ?

— Ik weet het, laat je dat voldoende zijn. Ik weet dat je voornemens bent Ralph Birkenhead, den man die op dit oogenblik het stuk onder zijn berusting heeft, in je macht te brengen en te verleiden, en, als het kan, dat vervloekte plan van hem te koopen. Ik weet dat je hem wilt bedwelmen als dat niet gelukt, en dat dan je medeplichtigen het plan voor het doodelijke vliegtuig eenvoudig stelen met behulp van zijn sleutels. En tenslotte weet ik dat ik dat zal beletten, hoe dan ook.

Irma had zich hoog opgericht, het scheen alsof zij eensklaps al haar zelfvertrouwen had herwonnen. Wel was haar gezicht nog bleek, maar het stond strak en hooghartig, toen zij, wat rustiger, en Raffles vlak in het gelaat ziende opmerkte :

— Je schijnt heel wat te hebben ontdekt, Mijnheer de onbekende.

— Je weet heel goed, dat dit alles waar is Irma.

— Laten wij dat eens aannemen ! Wat zou je doen als ik weiger uit Londen heen te gaan ?

— Zou je weigeren ? hernam Raffles op een toon van ongeloof. Maar ben je dan geen vrouw ? Ben je me in het geheel niets verschuldigd ? Weet je dat je de hand leent tot iets verschrikkelijks, onmenskelijks, tot een wijze van dooden die zelfs beesten niet zouden toepassen ? Want zij sparen tenminste hun welpen, en je bent niet eens een Duitsche. Je zou het dus alleen om het geld doen.

— En het plan is van een Engelschman ! riep Irma op snijdenden toon.

— Geloof je dat dat verandering brengt in mijn zienswijze ? riep Raffles met flikkerende oogen. Al had mijn broeder het verzonnen — ik zou hem verlooehenen, ik zou hem verachten

— ja, ik geloof dat ik hem zou kunnen dooden! Steeds zijn er oorlogen geweest — ik weet het, maar mannen zagen in de oogen van mannen, zij vochten met het blanke staal, hun kansen stonden gelijk. Er was dapperheid noodig om te strijden. Dit wordt een slachting, een walgelijke massamoord. En wij hebben niet langer het recht, laag neer te zien op de Chineezzen, die hunne vijanden en hunne gevangenen langzaam doodmartelen. Wat doet het er toe wie het helse plan verzon? Het is een plan om te vernietigen, niet om te stelen. Kort en goed — zie je af van je voornemen ? Bedenk dat ik je de keuze zeer gemakkelijk maak — je zult zeker wel inzien dat je van het oogenblik af, dat ik op de hoogte ben van je plannen, niet de minste kans hebt om ze ten uitvoer te brengen. Wanneer je hier vanmiddag om twaalf uur nog bent, is het Ministerie van Oorlog gewaarschuwd, en dat helse plan naar een andere, veilige plek overgebracht. Desnoods zal die zwakkeling van een Birkenhead naar een ander Departement worden overgeplaatst. En tenslotte zou ik nog kunnen bewerken, dat de politie jullie het land uitzet, als ongewenschte vreemdelingen. Want je zoogenoemde Graaf Katzenellenbogen is hier met een valsche pas binnengekomen, evengoed trouwens als Hare, alias Wassermann. Op dit oogenblik weet ik alleen nog maar van jullie plan af, maar om twaalf uur zou het geheele Departement het weten.

— Jij alleen ? herhaalde Irma Jacobowski, afgemeten.

En er kwam voor een zeer korten tijd iets in haar oogen, dat Raffles onwillekeurig een beweging deed maken naar den zak, waarin hij voor alle zekerheid zijn revolver had gestoken.

— Ik alleen ! Komaan Irma, neem een spoedig besluit. Vertrek nog voor den missag en doe het vrijwillig ! Besef je dan in het geheel niet dat je iets tegenover mij verplicht bent ? Of ben je een vrouw — ieder gevoel van dankbaarheid kan je toch niet vreemd zijn ?

— Misschien ! zeide Irma, en haar gelaat van volleerde tooneelspeelster veranderde plotseling, haar oogen kregen iets kwijnends, haar wimpers trilden, haar lippen sidderden even. Zij deed een stap naar Raffles toe, keek hem vol in het gezicht, en vervolgde :

— Het is heel jammer — ik wil er geen geheim van maken dat deze onderneming mijn laatste zou zijn geweest, en dat ik er zeer goed voor betaald word, Maar — je hebt me nu eenmaal in je macht, en ik vrees, dat ik mij zal moeten onderwerpen.

Zij was tijdens het spreken naar het tafeltje tusschen de ramen toegegaan. Daartoe moest zij zich van Raffles afwenden en deze had onmiddellijk een klein, rond zakspiegeltje in de binnenzijde van zijn hoed verborgen en volgde al haar bewegingen.

De vrouw, zich onbespied wanend, opende vlug de geheime sluiting van het etui, nam er een zeer klein blinkend voorwerp uit dat zij bijna geheel in de rechterhand verborg, en er was niets bijzonders op haar gelaat te zien, toen zij met half neergeslagen oogen, langzaam weer terugkeerde met de handen op den rug, en tot hem zei:

— Je berokkent mij een groote schade, onbekende bezoeker, maar het schijnt niet anders te gaan! Vaarwel dan — om twaalf uur zullen mijn vrienden en ik verdwenen zijn. En al mag de duivel weten hoe je het ontdekt hebt — ik maak je mijn compliment over je scherpzinnigheid.

Zij had de rechterarm snel vooruit gestoken, maar veel sneller nog greep Raffles met zijn linkerhand haar rechterpols, zij moest de vingers van pijn uiteenspreiden en het kleine, blinkende voorwerp viel op het tapijt.

Zij slaakte een lichte kreet, lijkbleek geworden.

Zonder haar los te laten, liet Raffles zich op een knie neer, en raapte voorzichtig het voorwerp op.

Het was een gewone naainaald, met het einde waarin zich het oog bevindt in een soort van houten steeltje, niet langer dan een paar centimeters gestoken.

Raffles wierp er slechts een blik op, lachte spottend, keek in het gelaat van de half bezwijmde vrouw en zeide:

— Een voortreffelijke oplossing — en afdoende. Deze fijne naald zal wel niet zoo onschuldig zijn, als zij er uitziet. Waarschijnlijk is zij in een vergift gedompeld, dat pas na tien minuten of een kwartier werkt en dat is heel practisch, want dan blijft men niet met een lastig lijk opgeschept; Of heb ik ongelijk? Is dit maar een gewone naainaald, bij toeval in dat mooie blanke handje geraakt? Wel — het is te probeeren.

Raffles hief de pols van de vrouw in de hoogte en maakte een beweging alsof hij de naald in haar vleesch wilde steken.

Irma Jacowobski gaf een zeer lichten schreeuw — en viel in zwijm, maar nu geheel en al.

Raffles droeg haar naar de sofa, legde haar daarop neder, en mompelde:

— Des te beter! Dat bespaart mij de moeite

jij giftslang, je op een andere wijze machteloos te maken.

Het volgende deed hij met de snelheid en de geruischloosheid van den ervaren vakman.

Allereerst bergde hij de doodelijke naald weder in haar etui, klapte het dicht, stak het bij zich opdat het geen ongelukken zou kunnen veroorzaken, keek nog eens om zich heen, stapte op een kleine secretaire toe en had die in een ommezien opengebroken.

In groote haast en toch zonder iets over te slaan, doorzocht hij de verschillende laadjes, nam hier een papier weg, daar een brief — en tenslotte een pak bankbiljetten, dat een glimlach om zijn lippen tevoorschijn tooverde, en ditmaal was het een echte.

Hij had dit geld nauwelijks bij zich gestoken, toen er twee dingen gebeurde die hem tot nog grooteren spoed aandreven.

Ten eerste bewoog de vrouw de wimpers, alsof zij aanstonds zou ontwaken, en ten tweede hoorde hij voetstappen op de trap — en die waren heel zeker niet van het dienstmeisje.

Neen, het waren mannen die daar naderden.

Raffles was met een paar sprongen bij de deur en draaide den sleutel weer terug, want zoeven had hij uit voorzichtigheid de deur afgesloten.

Hij greep zijn hoed en snelde door het boudoir naar de slaapkamer, die met een andere deur weer op de gang uitkwam.

Hij vatte den knop van die deur, en stond onbewegelijk te luisteren, op alles voorbereid.

Op de kamerdeur werd geklopt, toen nog eens, en toen werd die deur geopend.

Op hetzelfde oogenblik draaide hij den knop om, stond op de gang, en ijldde naar de trap.

Juist toen hij ze begon af te dalen, klonk daarbinnen in de kamer, waarvan de deur was opengebleven, een met moeite onderdrukte kreet van woede, aanstonds gevolgd door een schreeuw van de vrouw, die op hetzelfde oogenblik haastig, over haar woorden vallend begon te praten.

— Wij zullen niet afwachten wat zij daar eigenlijk zegt, — ik kan het mij zoowat voorstellen, overwoog Raffles, de man met veel menschenkennis, terwijl hij met drie treden tegelijk de trap afstormde, voorbij een zeer ontsteld dienstmeisje vloog, nog juist de oude, jichtige, zich van een stok bedienende kamer-verhuurster wist te ontwijken, de voordeur openrukte, en op straat stond — met het jagende geluid van voetstappen nog in zijn ooren.

Misschien voor het eerst sedert zijn avontuur-

lijke loopbaan verloor Raffles den dulden stelregel uit het oog, dat de man is, wat zijn loop is — want hij rende als een linksbuiten op een voetbalveld langs het lijntje, op den auto toe, die door Brand werd bestuurd, terwijl de panden van zijn sombere, zwarte jas achter hem aanfladderden.

— Naar de Victoria Street! riep hij Brand toe, die de oorzaak van die haast niet begreep, maar haar natuurgetrouwheid des te meer.

Juist toen hij het portier openrukte en instapte, ging ook de deur van het pension open, en hij kon juist zien hoe twee mannen naar buiten stormden.

— Natuurlijk zien zij mij wegrijden — want er is alleen maar een auto en geen oude heer met een zwarte jas te zien. Als zij geen ezels zijn — en dat zijn zij heel zeker niet, dan moeten zij daaruit besluiten, dat de auto om den ouden heer, of de oude heer in de auto is.

Het moet erkend worden dat Brand voortreffelijk reed — zoo goed als het verkeer en de verkeersagenten het toelieten.

Maar als hij door het achterraampje keek, dan zag hij steeds een auto, waarvan de chauffeur even goed, en even vlug scheen te rijden.

Pas aan het begin van de Victoria Street scheen Brand de achtervolgers te hebben afgeschud.

Op omstreeks vijftig meter afstand van het hoekhuis, waar hij zich placht te verkleeden, riep Raffles Brand toe om stil te houden en door de eerste de beste zijstraat weg te rijden.

Hij zelf ging haastig tevoet verder.

Hij moest nog ongeveer vijf meters afleggen voor hij den hoek bereikt had, toen de onderzonden emoties hem een onweerstaanbare trek deden krijgen in een sigaret.

Hij stond stil — en naar alle waarschijnlijkheid redde die beweging hem het leven.

Want vlak langs zijn gelaat floot iets — met een zwak sissend geluid, dat met een bijna onhoorbaar tikje bleef steken in de deurpost van het hoekhuis.

Dit venijnige kogeltje, dat hem op een streep na gemist had, moest afkomstig zijn uit een windpistool, dat was afgeschoten uit een auto, die nu zeer snel verder reed, nu de schutter ontdekt had, dat hij zijn doel gemist had.

Raffles wachtte niet af of hij zich nog bezinnen zou, maar rende naar den hoek.

Niemand had iets van het voorval bemerkt.

Raffles snelde de verlaten zijstraat in, opende haastig met den gereedgehouden sleutel de schuttingdeur — en was in veiligheid.

— De juiste tijd voor een sigaret! mompelde Raffles, zijn koker uithalend.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK V.

DE ZAKDOEK.

Raffles haastte zich zooveel hij kon met het afleggen van zijn vermomming, die hij vlug ruilde tegen een andere, niet minder grondig, maar van een geheel ander karakter, totdat hij er zeker van kon zijn, dat de beide spionnen, indien hij hen nogmaals mocht ontmoeten, wat niet zeker was, en zelfs heel onwaarschijnlijk, hem niet zouden herkennen.

Ofschoon het niet viel aan te nemen, dat de schelmen na hun mislukten aanslag in de buurt zouden zijn gebleven, zoo verliet Raffles toch uit voorzichtigheid het huis opnieuw aan de tuinzijde, opende behoedzaam de schuttingdeur, keek naar buiten, overtuigde zich dat er niemand te zien viel, en trad toen haastig in de stille zijstraat, die hij begon af te loopen, nu en dan omziende naar de zijde van de Victoria Street.

Hij was nu gekleed als een gemeente werkmán, en droeg een pet, die het enkele woord „gas” boven de klep droeg.

Daarbij behoorde natuurlijk een tasch met werktuigen, en een echte arbeider van de gasfabrieken zou er zich misschien over verwonderd hebben, daarin gereedschap aan te treffen, dat al heel weinig geschikt is voor het beroep van gasfitter.

Hij liep tot aan den hoek van een wat bredere zijstraat, matigde dadelijk zijn vaart, ja hij slenterde zelfs, om zijn rol zoo natuurgetrouw mogelijk te spelen.

Hij had nog geen dertig meters afgelegd, of een auto reed hem tegemoet, en hij gaf den bestuurder een knipoogje, terwijl hij een nauw merkbare beweging met de rechterhand maakte.

Brand — hij was het die den wagen bestuurde, remde onmiddellijk. — Raffles ging naast hem zitten.

— Vlug! zeide hij zacht. Onmiddellijk naar de woning van Hare.

— Wat wil je daar nog zoeken?

— De geheime code!

— Maar waarom? Je denkt toch niet, dat zij het nu nog zullen wagen de zaak voort te zetten?

— Zoo dom, zoo overmoedig zullen zij

stellig niet zijn, Brand. Vooral nu hun aanslag mislukt is.

— Een aanslag? herhaalde Brand verschrikt.

— Ja. Even voor ik het huis in de Victoria Street bereikte, schoten zij vanuit hun auto op mij, met een windpistool, of een buks. Als ik niet toevallig juist had stilgestaan om een sigaret aan te steken, zou ik nu waarschijnlijk niet naast je zitten.

Brand verbleekte, en greep even den arm van Raffles.

Toen zeide hij, terwijl de auto reeds reed:

— Laat dan nu de zaak ook varen! Zij zullen zeker het hazepad kiezen!

— Neen Brand, want er moet nog meer van de schelmen zijn te halen! Bovendien kan die Code mij nog van groot nut zijn. Heb je den hond?

— Tommy zit binnen in den wagen.

Raffles wendde even het hoofd om, en keek door de voorruit in het inwendige van de auto.

Een kleine, ruigharige terrier, met schrandere oogjes, deed vruchteloze pogingen hartstochtelijk met zijn kort staartstompje kwispelend, tegen den voorkant van de auto op te springen.

Raffles lachte tevreden en zeide grimmig:

— Die bende zal zien wat het beduidt, mij tot vijand te hebben.

— Maar waarom niet eenvoudig de politie op hen afgezonden?

— Waartoe? De politie kan er nu buiten blijven — zij moeten haar vreezen, en dat zal hen wel verjagen — maar eerst zullen zij nog moeten bloeden, in hun geldelijk bezit meen ik. Rijdt zoo vlug als je maar kunt, want wij moeten er op rekenen, dat die Wassermann, alias Hare, zoo gauw hij van den schrik gekomen is, de Code en wat er nog meer in zit, uit de geheime bergplaats zal nemen. En het zal niet zoo gemakkelijk zijn die te vinden — als Tommy mij in den steek laat.

Verder werd er nog slechts weinig gesproken.

Brand had nu al zijn aandacht noodig, om de wagen snel en veilig door het drukke verkeer te brengen naar de Mylton Street.

Aan het begin daarvan liet Raffles de auto stilstaan, sprong van zijn plaats, opende de

deur, greep Tommy in zijn nekvel, en stopte hem zonder veel omslag in de groote tasch die hij bij zich droeg.

Onmiddellijk hield zich het schrandere dier doodstil en niemand zou hebben vermoed, dat die lederen tasch iets levends bevatte.

Op zachten toon zeide Raffles tot Brand :

— Je volgt mij na ongeveer tien minuten. Niet vroeger. Let goed op, en geef met de sirene het waarschuwingsssein, als je Schleger en Wassermann soms mocht zien.

— Zou ik niet liever mee het huis binnengaan ?

— Neen. Ten eerste zou de auto dan onbewaakt achter blijven, ten tweede zou het argwaan kunnen baren, als je mij met mijn uniformpet vergezelde. Het is voldoende als je mij waarschuwt tegen dreigend gevaar.

— En — als ik hem heb zien binnengaan en ik heb gewaarschuwd met de sirene ?

— Dan zou het wel noodig kunnen zijn dat je hen ongemerkt volgt — want die heerschappen sehijnen niet terug te deinzen voor uiterst krachtige middelen, als zij zich zelven of hun plannen in gevaar zien ! Als alles goed gaat, voeg ik mij over een half uur weer bij je. Neem een plaats in schuin tegenover het huis, auto's mogen aan den kant waar Wassermann woont, niet parkeeren. Vermijdt alles wat de aandacht op je kan vestigen. Tot straks.

Raffles klemde de tasch onder zijn arm en liep de straat verder in. De deur van het groote huurhuis stond als gewoonlijk open en hij ontmoette zelfs niemand die hem naar de reden van zijn komst had kunnen vragen. Het toeval was hem dus wel gunstig, en hij begon bedaard de trap te beklimmen, totdat hij aan het portaal was gekomen, waarop de deur van Wassermanns kamer uitkwam

Zooals hij wel dacht was de deur gesloten, maar hij bedacht zich geen seconde om die snel met een van zijn loopers te openen.

Indien er een nieuwsgierige buurvrouw kwam, zou hij altijd kunnen zeggen, dat hij den sleutel van de portierster had gekregen.

Maar zelfs die leugen werd hem bespaard, want hij kon binnengaan zonder dat zich er iemand vertoonde.

Waarschijnlijk waren alle vrouwen druk aan hun huishouden bezig.

Hij sloot behoedzaam de deur weer, en keek om zich heen.

De kamer was vrij groot en zeer eenvoudig gemeubeld. Het huis was oud — en zoo was dus ook het vertrek, met zijn balken zoldering, en zijn mooie deuren, waarvan er de tweede

uitkwam op wat een afzonderlijk slaaphokje pleegt te zijn, dat overdag licht ontving door een klein, maar hoog aangebracht venstertje, dat uitzicht bleek te geven op een binnenplaats.

In dat hokje stond een eenvoudig ijzeren ledikant en een stoel, en dat was alles. Het vertrek had twee smalle vensters en daartusschen was een heel eenvoudig schrijfbureau geplaatst, dat Raffles nauwelijks met een blik verwaardigde, want hij begreep heel goed, dat een zoo sluwe kerel als Wassermann daar geen compromitterende papieren zou laten slingeren, terwijl het moderne bazarmeubeltje, heel zeker geen geheime bergplaatsen had.

Raffles verloor geen tijd met daarnaar te zoeken, maar opende zijn tasch, en Tommy sprong er uit, schudde zich eens, geeuwde en keek toen Raffles vragend aan met zijn schrandere oogjes.

Raffles streelde hem eens over den kop, stak toen de hand in zijn zak en haalde er in een zeildoek gewikkeld pakje uit.

Hij ontknoopte dit, ontvouwde een stuk papier, en hield toen een klein, fijn dameszakdoekje in de hand — hetzelfde lapje batist dat hij den dag te voren gevonden had op den zolder, op de bovenste traptrede.

Raffles bracht dit doekje even naar zijn neus. Er was een tamelijk sterke lucht van een duur parfum aan, dat sedert een paar weken opgang maakte in de Londensche dameswereld.

Vervolgens hield Raffles het fijne doekje voor den neus van den hond en zeide :

— Ruik daar maar eens goed aan, Tommy. Je niest er bijna van ? Ja, het is sterk goedje, mijn jongen. Maar het kan ons van groot nut zijn — de lucht, zie je, al was het maar een kleine beetje ervan moet zich hebben meegedeeld aan het stukje papier dat ik zoek, en dat de vrouw in ons belang op dezelfde plaats heeft gedragen als haar zakdoek ! Ik laat mij niet voorstaan op mijn schanderheid, Tommy, ik verwacht integendeel alles van de jouwe. Zoek mijn hondje !

De hond had met de grootste aandacht en blakend van ijver lucht genomen aan den zakdoek, dien Raffles zorgvuldig weer in het zeildoek wikkelde, opdat de lucht ervan het dier niet op een dwaalspoor zou kunnen brengen, en daarop begon Tommy onmiddellijk snuffelend rond te loopen, van links naar rechts, van voren naar achteren. Nu eens met zijn neus vlak boven het linoleum, waarmede de vloer bedekt was, en dat op sommige plaatsen geheel was afgesleten, dan weer met zijn voorpootjes op een der stoelen steunende, als om

de zitting te onderzoeken.

— Misschien is hij hier geweest — dat zou de zaak bemoeilijken! mompelde Raffles de wenkbrauwen fronsend, en zonder een oog van den kleinen terrier af te wenden.

Er verliep bijna een kwartier en het werd duidelijk dat het dier zenuwachtig werd. Een paar malen reeds had het stilgestaan voor Raffles en hem met een komische uitdrukking van de radeloosheid in zijn verstandige oogen aangezien.

Een nieuw kort bevel, had den hond dan weer op het spoor gezet.

Plotseling, op een van zijn zwerftochten, bleef Tommy stilstaan voor een muurkast.

Hij ging met de voorpootjes tegen de met ordinair behang beplakte deur aanstaan, en jankte zachtjes, driftig met zijn kort staartje zwaaiend.

Raffles deed dadelijk die kastdeur open, hij keek in een gewone bergkast met een plank op twee dwarslatten, waarop niets stond, en eenige eenvoudige kleedingsstukken aan haken daaronder.

Hijzelf rook niet het allergeeringste, maar de hond was al over den drempel heen in de kast gesprongen en danste rond op zijn achterpooten, trachtend, zoo hoog mogelijk te reiken.

En Raffles wist dat de hond gelijk had en niet hij.

— In deze kast, Tommy? zoo begon hij. Maar toch niet in deze kleederen? Dat zou waanzinnig zijn.

Vlug doorzocht hij de zakken, betastte de voering van een overjas, en van een versleten colbert, zonder iets te ontdekken, waarop hij voortging:

— Dat was ook niet te verwachten. Waar wil je dan dat ik zoek? In den achterwand? Maar de planken zijn bijna zonder naad aaneen gevoegd! De zijwanden dan? Neen, want je springt voortdurend tegen den achterwand op. Wacht — we zullen je eens optillen.

Raffles tilde Tommy op, die onmiddellijk met alle teekenen van opwinding aan de plank begon te snuffelen, en met zijn nagels aan krabbelde.

— De plank? mompelde Raffles verbaasd. Maar daar ligt niets op!

Hij zette den hond op den grond, die in de plank was geen bijten, op het punt te gaan blaffen, lichtte de plank van steunlatten en bekeek ze met groote aandacht.

Toen meende hij aan de achterzijde, dus die naar den achterkant van de kast gewend was, een zeer fijne naad te zien.

Zijn vingers gleden snel heen en weer en eensklaps drukten zij een soort van smal dekseltje neer, in het dikke van het hout uitgespaard, en dat om een dunne as kon wentelen.

Hij keerde de plank om, en aanstonds gleden er wat losse papiertjes uit de goed verborgen bergplaats op den vloer.

Raffles verzamelde ze snel, want hij had moeite, den opgewonden hond te beletten, er zich op te werpen.

Hij had er nauwelijks een blik in geslagen of hij bemerkte, dat hij daar eenige zeer belangrijke papieren in handen hield — ook de geheime code, die een zwakke lucht verspreidde van de zelfde parfum, waarmede de zakdoek gedrenkt was geweest.

Maar nauwelijks had Raffles, die papieren in zijn zak gestoken of een gesmoorde stem, waarin haat en spot om den voorrang streden zeide, dicht achter hem:

— Dan hebben we je nu toch eindelijk, duivel! Verroer je niet, of je krijgt zelfs de paar seconden niet die we je zullen toestaan. Maar voor den drommel, Hare het is niet dezelfde man!

— Het moet dezelfde zijn, bromde Wassermann, die vlak achter Schlegel uit het kleine slaaphokje het woonvertrek was binnengetreden en die Raffles somber aanstaarde. Ik zei je toch al dat de kerel zich moet kunnen vermommen als geen tooneelspeler het kan. Hij is even groot — en wie zou anders van de zaak weten?

Raffles had zijn bedaardheid niet verloren, ofschoon hij zeer wel wist, dat zijn leven op het spel stond.

Hij had een heel zacht gesis laten hooren zodra de stem begon te spreken en tusschen de beenen van de twee mannen door, was Tommy de kamer uitgesneld, langs den kant van het donkere slaaphokje, en nu zeide hij rustig:

— Dat is een verrassing, heeren! Zou ik werkelijk te oud worden voor zulke ondernemingen? Ik had U stellig niet verwacht van den kant van het slaapkamertje.

— Het heeft nog een deur, maar die is niet zoo gemakkelijk te vinden, zeide Schlegel hoonend. Je bent immers van de gasfabriek?

— Zoo nu en dan! antwoordde Raffles onbeschaamd. Op het oogenblik ben ik meer van de contra-spionage.

— Was jij de man — die zoowat een uur geleden in de Victoria Street was?

— Neen — dat was een van mijn helpers! antwoordde Raffles vlug.

Wat hij verwacht had, gebeurde natuurlijk

ook — dat antwoord wekte eenige verwarring en onzekerheid bij de twee spionnen. Inderdaad geleek Raffles hoegenaamd niet op den man in het zwart met zijn stroef gelaat op wien zij geschoten hadden. En als hij werkelijk een helper bezat, die alles wist — waren hun plannen dan niet even goed verijdeld?

Raffles zag duidelijk op hun gelaat dat zij een oogenblik aarzelden.

Toen verscheen er op het gezicht van Schlegel een uitdrukking van zoo boosaardige, koele wreedheid, dat hij als het ware de woorden van den man reeds hoorde nog voor deze ze had uitgesproken :

— Helper of niet — je bent te veel ! Je weet te veel van ons — en als je je werkelijk vermomd hebt, en je bent dezelfde — dan zouden wij ons dat nooit kunnen vergeven. Je hebt je eigen doodvonnis geteekend.

Onder het spreken had Schlegel de hand in zijn zak gestoken.

Die hand was gewapend met een klein pistool dat er op het oog heel onschuldig uitzag, toen zij weer te voorschijn kwam.

Hij richtte het wapen op de borst van Raffles en trok de haan over.

Het schot ging af, bijna zonder geluid.

Raffles wankelde even, greep met beide handen in de lucht, uitte een doffe kreet, en viel zwaar voorover op den vloer.

— Vlug ! beval de moordenaar, het lucht-pistool opstekend. Ze moeten beneden den val gehoord hebben. Neem die papieren weer uit zijn zak. Dit wordt een zaak, die ons duur te staan zou kunnen komen.

Terwijl Schlegel reeds wegsnelde, knielde

Wassermann reeds naar het roerlooze lichaam neder, stak vlug zijn hand in de zak waarin hij Raffles de papieren had zien doen, terwijl hij ze over deed in de zijne, en mompelde :

— Nu kun je ons tenminste niet meer in den weg loopen, Mijnheer de contraspion !

Hij ging haastig Schlegel achterna. Op de smalle trap naar de eerste verdieping, moest een man, die bijna even vlug naar boven liep, zich stevig aan de leuning vasthouden om niet door hen onderstboven te worden gerend.

Het was Brand, die, opmerkzaam geworden op het zien van Tommy, zich wilde overtuigen hoe de zaken stonden, ofschoon hij de twee mannen niet had zien binnengaan, daar deze langs een geheime sluipgang het huis waren ingekomen.

Tommy wees hem al zeer spoedig den weg, den kleinen omweg door het verborgen deurtje in de slaapkamer, die was blijven openstaan.

Hij trad haastig binnen en slaakte een kreet op het zien van het lichaam van Raffles, dat daar onbewegelijk op den vloer lag uitgestrekt.

— O, die schurken ! riep hij op een toon van wanhoop. Zij hebben hem vermoord !

— Nog niet heelemaal ! zeide Raffles kalm, zich omwentelend op zijn rug, overeind komend, en zijn armen op zijn knieën heenslaand. Maar ik moest wel blijven liggen tot ik jouw hoorde, zie je ! Ik heb wel eens gehoord van kogelvrije pantsers, Brand, die niet aan de verwachtingen voldeden — maar wat ik heb aangetrokken in de Victoria Street, om op alles voorbereid te zijn, is van prima kwaliteit !

HOOFDSTUK VI.

DE ONTVOERING.

Brand stond Raffles verbluft aan te kijken, en eindelijk vroeg hij buiten adem :

— Dat waren dus de twee kerels, die mij op de donkere trap bijna mijn nek lieten breken ?

— Dat moet je hun vergeven — zij hadden haast !

— En zij hebben je hier verrast ?

— Dat hebben zij Brand. Ik had juist de papieren in mijn zak.

— Dus — die hebben ze je weer ontnomen ?

— Ja — op de geheime code na ! Want die had ik juist afzonderlijk in een andere zak gestoken, en dat schijnt die Wassermann in de

haast niet te hebben gezien, zij moeten dien man vervangen !

— Maar — dan denken zij dat je dood bent !

— Dat spreekt vanzelf !

— Dan zullen zij dus het spelletje weer rustig voortzetten !

— Dat hoop ik tenminste — zooals de zaken nu staan.

— Maar zij zullen het bedrog spoedig genoeg bemerken, dunkt mij, als zij niets in de avondbladen lezen van hun daad !

— Brand — laat dit je niet bezorgd maken. Zij kunnen niet anders denken of ik ben in

dienst van ons eigen Ministerie van Oorlog, en ik kan je verzekeren, dat dat nimmer zou toestaan, dat de ontdekking van een vermoorden agent rechtbaar werd — met al de gevolgen daarvan, publiciteit, beschouwingen in de bladen, groep om opheldering, interpellaties in het Lagerhuis en meer onaangename dingen! Zij weten zeer goed dat zulk een lijk dadelijk lastig wordt en dus gecamoufleerd! Neen! Wat dat betreft ben ik gerust. In elk geval verliezen zij er volstrekt niets bij, de poging te wagen, om een gezegde uit den volksmond aan te halen — baat het niet dan schaadt het toch evenmin.

— Dus — je gelooft dat ze de vrouw weer op dien Birken Birkenhead zullen aanhitsen?

— Ik ben er zeker van, nu zij gelooven moeten, dat ze mij hebben gedood. De belangen die hier op het spel staan zijn voor hen te groot, dan dat zij iedere poging althans zouden opgeven. Misschien kunnen zij denken, dat ik toch nog een helper heb gehad, die eveneens op de hoogte was — maar dat zal dan spoedig genoeg blijken, uit het feit alleen, dat het plan voor de vliegmaschine naar een andere plek is overgebracht. Pas als zij dat ontdekken, zullen zij iedere poging opgeven.

— Maar je zult nu toch zeker aanstonds het Ministerie waarschuwen?

— Neen — daarmee zal ik mij juist niet haasten, want dan ontgaat de rest van de buit mij. Wij zullen er mee volstaan — voorloopig tenminste, Birkenhead goed in het oog te houden. En nu naar beneden — dat pantser is zwaar en lastig, en ik zou er mij gaarne zoo spoedig mogelijk van ontdoen.

Met de grootste behoedzaamheid en afzonderlijkheid weer, gingen de twee mannen de trap af, overtuigden zich dat de lucht gezuiverd was, en verlieten toen pas het huis.

Dienzelfden avond reeds bleken de vermoedens van Raffles alle bewaarheid te worden.

De spionnen moesten zich wel heel zeker van hun zaak wanen, want Brand, op onderzoek uit, trof om tien uur in het café Pinzella Birkenhead aan in gezelschap van Irma Jacobowski die volmaakt rustig scheen te zijn.

Zij zaten geheel alleen aan een tafeltje, dronken champagne, en schenen zich kostelijk te amuseeren.

En Brand kon niet nalaten bij zichzelf de opmerking te maken:

— En van zulk een glas champagne schijnt dus het lot van een werelddeel te kunnen afhangen. Neem je in acht, vriend Birken-

head — het is vergift wat je daar drinkt!

Zooals de afspraak was, belde Brand onmiddellijk Raffles op, in een goed afgesloten telefooncel, en stelde hem onmiddellijk op de hoogte van wat hij gezien had waarbij hij voorzichtigheidshalve en volgens afspraak de namen veranderde.

Irma heette voortaan Mary — Birkenhead was Schwartzkopf geworden.

Hij kreeg de instructie, tezien waar zij bleven, en bereidde zich dus voor op een langdurige wacht.

Irma en Birkenhead dansten nu en dan, wisselden dit af met een dronk, en verlieten een half uur later het café.

Zij reden de auto die de jonge vrouw gehuurd had, een fraaie luxewagen, naar een andere stadswijk, en zochten opnieuw een dancing op.

— Dat kan goed worden! zuchtte Brand, terwijl hij weder in zijn eigen wagen stapte, na hem achter dien van het nachtbrakende tweetal te hebben geschoven.

Want na deze dancing kwam er nog een derde, en Birkenhead scheen van een taaie complexie te zijn, want om twee uur in den nacht was hij nog tamelijk frisch voor een man van zijn jaren, en die zeer waarschijnlijk zulke escapades niet gewoon was.

Pas na drie uur schenen beiden er genoeg van te hebben, na te hebben gesoupeerd in een fijn restaurant van Soho.

Toen tenminste reed de auto regelrecht naar een garage op drie huizen afstand van dat van de schoone spionne.

Te voet legden zij den overigen, korten weg af.

Brand had zich verdekt opgesteld in de schaduw van een zwaren boom, dicht bij het hek van Hyde Park en vroeg zich af, of dit het slot van het avontuur zou zijn, of dat er nog een vervolg op zou komen.

Hij zag hoe de man dringend tot de vrouw sprak, hij hoorde haar zacht, parelend lachje — daarop het dichtgaan van een deur, en Mijnheer Birkenhead stond in de koele nachtlucht en keek peinzend en verwijtend naar de sterren.

— Een zeer slimme vrouw! mompelde Brand bewonderend. Zij weet hoe men zulke zaken moet aanpakken. Had zij nu reeds zijn smeekbede verhoord, dan zou hij haar reeds morgen waarschijnlijk vergeten zijn. Sluwheid. Uw naam is vrouw!

Hij wachtte nog even, totdat hij Birkenhead bedroefd, als het ware met de staart tusschen

de beenen had zien afdruppen en een taxi had zien aanroepen, en toen pas kon hij met een gerust geweten weer achter het stuurwiel van zijn eigen wagen plaats nemen en naar het huis in de Cromwell Street rijden, waar hij, zooals hij wel begrepen had, Raffles nog klaarwakker vond en verdiept in de studie van de geheime code, met een zilveren kan sterke koffie op een comfoor naast zich, en een doos sigaretten onder het bereik van zijn hand.

— Geef mij nog vijf minuten, Brand, zeide Raffles zonder op te zien, en ik zal den sleutel hebben ontdekt. Het is heel wat moeilijker dan ik gedacht had!

Brand nam een sigaret uit de doos, vlijde zich in een hoek van de sofa, en sloot even de oogen.

Niets verstoorde nu de stilte in de bibliotheek.

Raffles zat bijna onbewegelijk over het papier gebogen, nog bijna een kwartier lang, totdat zijn potlood plotseling haastig over het papier vloog en hij na eenige seconde uitriep, zich achterover werpend in zijn stoel:

— Gevonden, Brand! Het was een van de lastigste lettercombinaties die ik ooit heb moeten ontraadselen, en bedenk dat de code in de Duitse taal gesteld is! Ik heb er meer dan zes uren aan moeten besteden, maar nu heb ik eindelijk den sleutel gevonden!

Brand was opgesprongen en naast Raffles komen staan.

Hij zag toe, hoe de pen van Raffles vlug over het papier vloog, er woorden op wierp, afgewisseld met enkele cijfers.

Eindelijk gooide Raffles de pen neder, en greep naar zijn sigaretten.

— Je hebt toch zeker gegeten in dien tijd? vroeg Brand.

— Neen — daartoe heb ik mij niet den tijd gegund. Overigens, ik heb nooit behoefte aan eten als mijn hersens werken! Thans echter gevoel ik wel behoefte aan iets eetbaars. Doe mij een genoegen, Brand, en overtuig je eens persoonlijk hoe het gesteld is in de ijskast!

Brand volgde haastig den wenk op, stelde het gewenschte onderzoek in en keerde tien minuten later terug met een kleinen maaltijd op een dienblad, weliswaar koud, maar daarom niet minder smakelijk. Er was brood, koud gevogelte, smakelijke kaas en ale — wat zou men meer kunnen verlangen?

Hij plaatste een en ander handig op de tafel, toen hij zag dat Raffles al weer bezig was met schrijven.

— Is het nog niet klaar? vroeg hij.

— Het is geheel gereed — en nu schrijf ik

aan dat schepsel, aan Irma Jacobowski — gebruikmakend van deze code!

— Wat heb je met haar voor?

— Dat zal je spoedig genoeg blijken! Breng mij maar eerst rapport uit — terwijl wij zullen eten.

En onder het nuttigen van den maaltijd, vertelde Brand wat hij ontdekt had en Raffles luisterde met een ernstig gelaat en zeide, toen Brand eindelijk zweeg:

— Zij is onverbetelijk naar het schijnt! Wij moeten ons tot iederen prijs van haar ontdoen, want weet wel, Brand, als deze zaak mislukt en ik zweer je, dat ik haar zal doen mislukken, dan zullen zij hun handwerk over een paar maanden elders weer opvatten. Er valt genoeg te doen in onze groote havensteden, maar haar rol is uitgespeeld, reken daar maar op!

Hij was opgestaan ging op de fraaie schrijftafel toe, waaraan hij zooeven geschreven had, zich bedienend van de geheime code, en nam daar den brief op.

Hij las hem nog eens door, vouwde hem zorgvuldig op, deed hem in een enveloppe, nadat hij eerst het adres daarop met de schrijfmachine getikt had.

— Wat voor een soort brief schreef je haar? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik gaf haar een rendez-vous — maar op klaarlichten dag, stel je gerust.

— Vrees je niet dat je hand later herkend wordt?

— Ik heb uitsluitend drukletters geschreven, Brand. De aard van de code maakt dat zeer aannemelijk en begrijpelijk. Ik weet zeker, dat zij geen wantrouwen zal koesteren, want zij kan nog niet weten dat de code gestolen is. Wij zullen ons echter zeer moeten haasten, want zoodra Hare het bedrog ontdekt heeft met de papieren, zoodra hij heeft uitgevonden, dat de code er niet bij is, zal hij natuurlijk de vrouw waarschuwen — althans, dat zou ik doen, als ik in zijn plaats was! In ieder geval zal het zaak zijn, haar correspondentie, die zij morgen ontvangt te onderscheppen.

— Dat lijkt mij geheel onmogelijk toe, Edward.

— Waarom? Je hebt daartoe niets anders te doen dan de komst van den brievenbesteller af te wachten, en aan te schellen zoodra hij zijn post in de bus heeft gedaan. Ik hoop toch wel dat jij een goed voorwendsel zoudt weten te vinden, al was het maar voor korten tijd, den inhoud van die bus even in handen te nemen?

Brand dacht even na en gaf toen ten ant-

woord :

— Gemakkelijk zal het niet zijn — maar ik zie er kans toe. Alleen de brief dus, dien wij haar nu toezenden, mag zij in handen krijgen. Alle andere moet ik in beslag nemen. Maar — komt deze brief niet veel te laat voor de eerste bestelling ?

— Dat komt hij zeker, Brand, als we hem eenvoudig in een bus doen. Ik zal hem echter nu nog even met mijn motorrijwiel bezorgen aan haar huis — dan weet ik zeker dat het terecht komt.

— Maar ben je dan niet vermoeid ?

— Ik ben nooit vermoeid, Brand als het om zulke groote belangen gaat ! Jij kunt naar bed gaan. Over een half uur ben ik terug. En denk er om dat morgen om negen uur de zaak ten uitvoer moet worden gebracht — waarover in den brief dien ik hier heb gehandeld wordt. Slaap wel, tot morgen !

Brand zag Raffles hoofdschuddend vertrekken, en mompelde :

— Hij moet van ijzer zijn ! Nu, ik ben van minder hard metaal, ik ga slapen !

En Brand voegde de daad bij het woord en sliep tot den volgenden morgen zes uur. Hij kleedde zich vlug aan, verliet het huis om de lastige opdracht van Raffles te gaan volbrengen, en bij zijn terugkeer, om acht uur, vond hij Raffles reeds geschoren en wel, frisch en opgewekt aan de ontbijttafel.

— Vlug ontbijten, Brand, en dan ons vermommen. Het kan hier geschieden. Wij zullen het huis aan de achterzijde en door de garage verlaten. Henderson is al gewaarschuwd en de vliegmaschine staat gereed.

— De vliegmaschine ? herhaalde Brand verbaasd.

— Ja — zij gaat naar het Eiland der Gestraften ! zeide Raffles hard. Ik heb voor haar een leertijd van twee jaren vastgesteld.

— Dat is voor een vrouw van haar leeftijd zeer hard, Edward, zeide Brand zacht.

— Zij is een gevaarlijk en bloeddorstig schepsel ! hernam Raffles kortaf. Een hartelooze ondankbare vrouw. Ik ken voor haar geen medelijden — geen grein ! Je hebt verder niets anders te doen dan te zorgen dat je gelaat geheel veranderd is, en dat je om half negen in de garage bent.

Brand wierp een schuwen blik op het gelaat van Raffles. Als zijn toon zoo hard was, zijn gelaat als marmere, strak en stroef, dan vreesde Brand hem meer dan hij hem bewonderde.

Hij dacht echter niet aan tegenspraak, maar ontbeet vlug, en begaf zich toen naar de slaap-

kamer waar hij reeds een aanwijzing vond op zijn kaptafel, hoe hij zich te vermommen had.

Hij volgde deze aanwijzing nauwkeurig op, verbrandde het kleine stukje papier waarop zij stond en was precies op het hem genoemde uur in de garage, waar hij Raffles reeds aantrof.

En het was goed dat hij wist dat hij het zijn moest, want hij zou hem stellig niet hebben herkend in zijn statigen heer met zijn uiterlijk van Franschen diplomaat, zijn gouden lofgnet en zijn grijze snor.

Raffles monsterde hem een oogenblik, knikte tevreden, en raadpleegde zijn horloge.

— Over een paar minuten zullen wij moeten gaan !

— Zou je mij niet eens eerst verklaren, wat wij eigenlijk gaan doen ? Ik tast niet gaarne in het duister. Vooral niet op klaarlichten dag.

— Je hebt gelijk. Ziehier. Het briefje in geheimschrift, onderteekend met het nummer van een hooggeplaatst spion, een chef, beveelt haar om te negen uur te zijn aan de zuidelijkste punt van de Serpentine in Hyde Park. Daar zal zij worden aangesproken door een heer — die heer ben ik — wiens uiterlijk beschreven wordt, en dien zij moet volgen in de auto, waarmede hij gekomen is. Dat is ongeveer alles. De rest zal zij later wel vernemen. En nu heb ik je nog te vragen of er vanmorgen veel brieven voor haar waren ?

— Twee — behalve de onze ! En een daarvan was — van wien denk je ? Van onzen Birkenhead ! Hij was naar het hoofdkantoor gegaan, had daar zijn brief geschreven, en als expres verzonden ! De andere was van een groot modehuis. Hier zijn de twee brieven.

Raffles nam de brieven van Brand aan, en opende dien, aan welks achterzijde inderdaad de naam van Birkenhead vermeld stond.

Hij las hem met een ernstig gezicht door, stak hem weer bij zich, en zeide kortaf :

— Het wordt inderdaad de hoogste tijd, dat die vrouw verdwijnt ! De man bevindt zich al geheel onder haar betoovering, en ik vrees dat hij als was in haar handen zou zijn, als wij haar toestonden haar duivelsche kunsten op hem toe te passen. En vooruit nu — het is hoog tijd.

Raffles opende de garagedeur. In de volkomen verlaten achterstraat stond de groote, snelle reiswagen reeds te wachten met Henderson, die voor de gelegenheid een zwarte baard had gekregen, achter het stuurwiel.

— Loopen we geen kans om door haar eigen chauffeur achtervolgd te worden, vroeg Brand, alvorens in te stappen.

— Niet de minste. De vrouw heeft instructie

gekregen, in een taxi naar het park te gaan en die bij de Serpentine af te danken. Vooruit, James!

De chauffeur knikte en zoodra de beide vrienden naast elkander waren gezeten in den fraaïen wagen, reed hij haastig weg.

Het was klokslag negen uur, toen zij langs den zuidelijken oever van den beroemden keizer reden, en Irma Jacobowski moest zeker het gewicht van de ontvangen instructie hebben begrepen, want zij liep daar reeds heen en weder in een sierlijk wandeltoilet en nu en dan stilstaande rond te zien.

Zoodra zij de limousine zag bleef zij wachtend stilstaan.

Raffles opende het portier, ging op haar toe en zeide in onberispelijk Fransch:

— Ik ben nr. 103, van de Fransche sectie. Wees zoo goed en volg mij onmiddellijk.

Irma dacht er zelfs niet aan iets te vragen of tegen te werpen. Zij vroeg alleen maar:

— Hoe weet gij dat ik Irma ben? Ik ken U in het geheel niet — ik heb U nooit gezien.

— Men heeft mij Uw foto getoond. De zaak is van belang. Schlegel is trouwens al op de hoogte gebracht.

Raffles hield het portier al voor haar open. De vrouw scheen een oogenblik te aarzelen, toen zij daar binnen nog een tweede heer zag zitten, die eerst zijn hoed voor haar af nam, maar zij kreeg geen tijd tot nadenken, want reeds had Raffles haar in den wagen geholpen, het portier dichtgeklapt, en op een der strapontins geplaatst.

Onmiddellijk reed de auto in zeer snelle vaart weg — en even onmiddellijk bijna kreeg Irma Jacobowski achterdocht. Men is niet voor niets bijna twintig jaren achtereen spionne!

Zij was een weinig bleek geworden maar zij beheerschte zich uitstekend, en vroeg aan Raffles die zoodanig zat, dat hij haar minste beweging kon volgen:

— Is het een geheim, waarheen gij mij voert, Monsieur.

— Ja — tenminste nog twintig minuten, of laat ons zeggen een half uur, antwoordde Raffles kalm.

— Gaan wij — buiten Londen?

— Ja! antwoordde Raffles kort.

— Maar toch zeker niet — buiten Engeland?

— Ook dat! Wij gaan zeer ver, Madame. En weest U zoo goed om te zwijgen — Uw spreken hindert mij.

De vrouw wierp hem een kwaadaardigen blik toe, maar zij beet de lippen op elkaar,

haalde de schouders op, liet haar blikken vlug eens door de auto gaan, en mompelde toen voor zich heen:

— Ik vertrouw de zaak niet erg — en toch zijn zij geen detectives, daarop durf ik wel zweren! Maar als zij het niet zijn — wat zijn zij dan wel? Of bedriegt mijn voorgevoel mij ditmaal, en ben ik werkelijk ergens zoo dringend nodig. Nu, wij zullen het wel zien en ik heb in ieder geval mijn revolver.

Een kwartier later had de auto Londen reeds achter den rug, nadat Henderson zich een viertal verkeersagenten tot onverzoenlijke vijanden had gemaakt.

Men reed in Noordelijke richting, de huizen werden schaarscher, en toen stond de auto plotseling stil voor het hek van een groot, geheel verlaten weiland aan een smal zijriviertje van de Theems gelegen.

Een vrij groot gedeelte daarvan was afgezet met een haag van eschdoorn. Aan den oever van het stroompje stond een groote schuur. Een smalle grindweg leidde van den straatweg naar die schuur toe. Tot haar verwondering zag Irma, dat de auto nadat de chauffeur het hek geopend had dat dien partuclieren weg afsloot, dat grindpad opreed.

De plek was hier buitengewoon stil. In het rond waren niets dan weilanden te zien, wat koeien, een paar schuurtjes en dat was alles.

Weer stond de auto stil en Raffles zeide tot de vrouw:

— U kunt uitstappen.

— Hier? vroeg de vrouw verwonderd. Wat hebben wij hier te zoeken?

Het vervoermiddel dat ons verder zal brengen.

Onwillig stapte de vrouw uit, en ging de groote, slechts door een paar hoog aangebrachte vensters verlichte schuur binnen, waarvan Brand vlug een kleine deur had geopend, uitkomend op het grindpad.

De vrouw slaakte een uitroep van verbazing toen zij in het schemerachtige licht de omtrekken zag van een vliegmaschine, waarvan de vleugels waren dichtgeklapt.

— Een vliegmaschine? vroeg zij op een toon van verbazing. Gaan wij dan zoo ver?

— Zeer ver! antwoordde Raffles kortaf. Je zult het wel zien.

Met behulp van Henderson had Brand ook reeds de twee zeer groote vleugeldeuren geopend, die uitzagen op het weiland, door heggen omringd en de vliegmaschine werd naar buiten gerold.

Binnen een kwartier tijds waren er de draag-

vlakken aan bevestigd. En Irma had genoeg verstand van zulke toestellen om te weten dat zij hier voor een zoogenaamd amphibie-toestel stond evenzeer geschikt om van het water als van het land op te stijgen.

Zij kon haar ongeduld nauwelijks bedwingen, en stelde Raffles herhaaldelijk vragen die slechts met een ongeduldig schouderhalen werden beantwoord.

Men deed haar in de machine stappen, zij zag hoe de chauffeur met zijn zwarte baard weer wegreed en toen bevond zij zichzelf reeds hoog in de lucht.

Met een snelheid die haar verbijsterde en verschrikte klom de machine bijna loodrecht de lucht in, en verwijderde zich pijlsnel van de plek waar zij was opgestegen.

Binnen tien minuten had zij ieder besef van richting en tijd reeds verloren. Zij zag dat zij boven water vloog. Zij keek naar voren, zich zoo diep mogelijk buigend, en bemerkte, dat de snelheidsmeter de ongelooflijke snelheid aangaf van ruim 650 K.M. per uur.

En terwijl zij zoo voorover gebogen zat, met haar gelaat vlak naast het hoofd van den bestuurder, zag zij ook eensklaps den strengen blik van de grijze oogen die haar met een eigenaardige uitdrukking aanstaarden van uit de kleine ovale spiegel die tegenover hem was aangebracht.

Zij opende met een werktuigelijk gebaar en zeer goed wetend, dat zij er toch geen gebruik van zou durven maken, haar tasch om naar haar revolver te grijpen. Het wapen was verdwenen!

Toen sloot zij de oogen en liet zich zachtjes kreunend achterover zinken in haar gemakkelijke zetel. Zij had zich in het onvermijdelijke geschikt — zij had begrepen.

Hoe lang de tocht duurde had zij naderhand onmogelijk kunnen zeggen en nog veel minder in welke richting zij vlogen. Inderdaad duurde de reis omstreeks 4 uren. Toen daalde de machine zeer plotseling en toen zij uit het raampje zag, ontwaarde zij op een diepte van ongeveer 800 meter een tamelijk groot eiland, geheel eenzaam en verlaten te midden van den Oceaan.

Enkele minuten later gleden de drijvers van het toestel over het kalme water van een zeer schoone baai, de schroef stond stil, de machine liep haar vaart uit en kwam tot stilstand, dicht bij een zandigen oever. De vrouw, half versuft zag palmboomen, tropische planten, zij hoorde kleine apen en papegaaien krijschen. Brand had de zijdeur reeds geopend, en Raffles stapte uit, nam de vrouw in zijn armen, droeg haar tot aan het midden zijner dijen door het water wadend naar den oever, plaatste haar op een platte steen en zeide met groote ernst!

— Je hebt voorloopig je doel bereikt, Irma Jacobowski. Hier zul je twee jaren blijven. Je bent hier op het Eiland der Bestraften, en aanstonds zal de kolonie van misdadigers, van onrechtvaardigen, van onderdrukkers van allerlei soort, die ik hier bracht, je komen halen. Ik zal je niet zeggen waar dit eiland ligt — niemand die hier woont, weet het trouwens. En heb je nu eindelijk begrepen met wien jullie te doen hebben gehad? Zoo niet — luister dan. Het is John Raffles die je gestraft heeft en je heeft hiergebracht, een paar duizend mijlen van Londen. Aan ontvluchten behoef je niet te denken. Geen ander eiland overtreft in eenzaamheid deze straffkolonie. Je zult voedsel hebben en een dak — en dat is alles! Mogen deze twee jaren je tot inkeer brengen! Vaarwel! Of beter — tot ziens!

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISH

PIRATE

HOOFDSTUK VII.

DE CHEQUE.

Het was ongeveer zeven uur in den avond toen Birkenhead de laatste hand legde aan zijn toilet, staande voor den grooten spiegel, die zich in zijn slaapkamer bevond, een van de vijf fraaie vertrekken waaruit zijn flat bestond.

Bij de deur stond de huisknecht, die hem zooveen geholpen had, en op zijn bevelen wachtte.

— Ik denk dat ik pas zeer laat zal thuis-komen, Higgs! zeide Birkenhead, met zijn spitse vingers zijn das strikkend. Ik dineer in de stad — met een dameskennis, en je behoeft vannacht niet op te blijven. Je moogt ook uitgaan, als je wilt.

— Dank U, Mijnheer, zeide Higgs. Heeft mijnheer mij nog noodig?

— Neen, je kunt gaan.

De deur ging dicht. Birkenhead parfumeerde zich, stak een versche anjelier in zijn knoopsgat, vulde zijn sigarettenkoker, overtuigde zich dat de portefeuille goed gevuld was en verliet toen de slaapkamer en zijn woning.

Hij bestuurde zelf de auto, die hem naar de woning van de spionne bracht.

Hij schelde aan en zeide tot het dienstmeisje dat hem de deur opende:

— Madame Jacobowski? Zeg maar dat ik er ben, meisje.

— Mevrouw is niet thuis! zeide het kind vrij onverschillig en stellig zonder te weten welk een diepe wonde zij hakte in het hart van den man, die dit kostelijke orgaan reeds aan haar had verloren.

— Niet thuis? herhaalde hij verwonderd. Maar dat is onmogelijk. Wij hadden een afspraak. Zij zou met mij gaan dineeren. Het is precies half acht!

Het meisje haalde de schouders op en zeide even onverschillig als straks:

— Ik kan niet anders zeggen dan wat is. Madame is niet thuis.

— Maar wanneer is zij dan heengegaan?

— Vanmorgen om een uur of acht! Sindsdien is zij niet thuis geweest, en dat verwondert ons eigenlijk genoeg. Zij had willen thuiskomen om te lunchen. Om één uur kwam er zich hier een heer aanmelden, die zeide dat zij hem

verwachtte en dat kan uitkomen, want zij had bijzondere bevelen gegeven voor een goede lunch.

Birkenhead voelde den angel der jaloezie fel in zijn hart prikken en hij vroeg:

— Wat was dat voor een heer?

— Een haal knappe heer! Lang en slank met donkere oogen, keurig gekleed met fijne manieren. Hij had een vreemde, Duitsche naam — iets van Katzenjammer!

— En wat heeft die Mijnheer Katzenjammer gedaan? vroeg Birkenhead kwaadaardig.

— Hij heeft een uur gewacht, en toen is hij weer weggegaan.

— Dan zal ik ook wachten! gromde de departementschef. Wat drommel, ik heb toch met haar afgesproken.

— Zooals U wilt, Mijnheer. Maar mag ik dan uw naam weten? Ik zal den sleutel aan de directrice vragen. Madam heeft die natuurlijk achtergelaten toen zij vanmorgen weg ging.

Birkenhead scheen een oogenblik te aarzelen, en gaf toen naam en kwaliteit op.

De directrice kwam er bij, nam hem op met geoefende oogen, herkende hem en gaf hem den sleutel.

En Birkenhead wachtte inderdaad een vol uur....

Juist op het oogenblik dat hij diep teleurgesteld en woedend jaloersch opstond om heen te gaan, kwam het dienstmeisje binnen, en overhandigde hem een briefje, met de lakonieke mededeeling:

— Daar net voor U gebracht!

— Wie drommel kan weten dat ik hier ben? mompelde Birkenhead verbluft, terwijl hij het briefje openmaakte.

Maar zijn verbazing nam nog toe, en werd zelfs tot ontsteltenis, toen hij het volgende las:

„Ik zou het wachten nu maar opgeven, Mijnheer Birkenhead, en U eens gaan bekommeren om zaken die van meer belang zijn, dan een diner met een schepsel als Irma Jacobowski, die gij waarschijnlijk wel nooit zult terugzien, want zij bevindt zich zeer ver van hier op dit oogenblik.

En dat is voor U een groot geluk, want zij had het voorzien op een uiterst gewichtig stuk, een schetsteekening met alle toebehooren van een Uw welbekende vliegmaschine, die zich onder Uw berusting bevindt. Wat ik zeg kan ik ook bewijzen als gij dat verlangt. Ik beweer volstrekt niet dat gij bezweken zoudt zijn voor de verleiding van die vrouw, maar aan den anderen kant geloof ik Uw weerstandsvermogen niet al te hoog te mogen aanslaan. Ik koos dus het zekere voor het onzekere en verwijderde de vrouw. Doet gij hetzelfde van uw kant en verzoek den Minister het kostbare stuk elders onder dak te brengen.

Mannen die zoo spoedig onder den indruk komen van een paar mooie vrouwenogen, zijn niet de aangewezen personen om een plan van zulk een ontzagelijke beteekenis in hun safe te houden. Ik hoop en verwacht, dat gij mijn raadgeving zult opvolgen.

Met gevoelens van gematigde hoogachting,

JOHN RAFFLES."

Mijnheer Birkenhead frommelde het briefje ineen, vuurrood, stormde het vertrek uit en ijde de straat op, in de hoop dat hij misschien den man nog zou kunnen zien, die dit merkwaardige en zeer onplezierige briefje had bezorgd.

Er was echter niemand te zien in de buurt, en hij reed mistroostig weg in den fraaien auto, en met hem hebben wij verder niets meer te doen — hij verzinkt in de vergetelheid.

Alleen valt te melden dat hij den zonderlingen raad inderdaad opvolgde, hem door Raffles gegeven, en den minister verzocht een ander te belasten met de bewaring van het gevaarlijke stuk. In ieder geval blijkt hieruit dat Mijnheer Birkenhead zichzelf goed kende — en dat kan men lang niet van ieder man zeggen.

Raffles echter, nauwelijks een uur te voren in Londen teruggekeerd en die de huisdeur niet uit het oog had verloren, zwaaide eens met zijn wandelstok, in de duisternis van de portiek waar hij stond, toen hij Mijnheer Birkenhead in zijn auto zag stappen en mompelde:

— Ik geloof dat hij eieren voor zijn geld heeft gekozen het is waar dat de keuze hem zeer gemakkelijk werd gemaakt. Het voorwerp zijner begeerte is ver van hier, en het wachten zal hem wel wat ontuchtend hebben.

En nu de laatste van het trio!

Raffles wachtte tot de auto geheel uit het gezicht was, stapte toen uit de portiek en sloeg den weg in naar het hotel Alexandra. Halverwege ongeveer kwam hem een groote, donkerblauwe limousine achterop rijden, die vaart minderde, terwijl de bestuurder, niemand anders dan Brand, Raffles van terzijde strak aanzag.

Zonder dat een woord was gewisseld opende Raffles het portier, en stapte in. Een paar minuten later stond de groote wagen weer stil voor het breede terras van het beroemde hotel en Raffles stapte uit en ging binnen.

Hij liep regelrecht op den portier toe en vroeg met gedempte stem:

— Graaf von Katzenellenbogen nog in zijn appartementen?

— Ja Mijnheer — maar de Graaf heeft gezegd dat hij niet gestoord mocht worden. Hij verwacht een vriend!

— Die vriend zal niet komen man — en mij verwacht hij zeker niet! Zie maar hier!

Raffles toonde den portier een zilveren penning, met den bekenden stempel van Scotland Yard. De man werd bleek van schrik en stotterde:

— Om 's hemelswil, Mijnheer — dat moet toch een misverstand zijn! Graaf von Katzenellenbogen kan toch niet met Scotland Yard te maken hebben? De naam van ons hotel —

Maak je niet ongerust, man — die zal niet in opspraak worden gebracht. Wijs me vlug zijn kamer. Als hij zelf geen spurreling maakt, zal ik het zeker niet doen. Ik zelf houd er niet van om opzien te baren en het kan best zijn dat hij met een uur al weer wordt losgelaten.

— Losgelaten? hijgde de portier ontdaan. Hij heeft toch niets op zijn kerfstok.

— Dat heb ik niet te beoordeelen! antwoordde Raffles schouderophalend. Ik kom hem alleen maar halen. Ik kom juist alleen om geen opzien te wekken. Vlug wat!

Met de lift ging hij tot de tweede verdieping. Raffles stapte uit, en de portier bleef angstig wachten in beraad, of hij den directeur nog zou waarschuwen.

Raffles had de kamerdeur reeds geopend en stond tegenover Schlegel in avondtoilet en blijkbaar gereed om uit te gaan.

Hij trad vlug naar den spion toe en zeide zacht:

— Ik ben gezonden om U te verzoeken, mij naar het Hoofdbureau te vergezellen, Mijnheer. Hier is mijn penning. Is u bereid, zonder verzet mee te gaan?

Schlegel was een weinig bleeker geworden

maar hij bleef kalm en vroeg zonder dat zijn stem trilde :

— Hoe luidt de aanklacht ?

— Spionnage !

Het is belachelijk — maar natuurlijk denk ik er niet aan, mij te verzetten. Ik denk echter dat deze domme vergissing zeer onaangename gevolgen zal hebben voor — zeker al te ijverige personen. Gij staat zeker wel toe, dat ik nog een en ander bij mij steek ?

— Dat spreekt vanzelf ! Hier ligt uw portefeuille — vergeet ze niet ! Hier vind ik nog een diamantenring — ook wel de moeite waard om niet te laten slingeren.

— Mijn papieren — dat is de hoofdzaak ! zeide de gewaande Graaf met een grimmig lachje, terwijl hij een kleine cassette opende en daaruit eenige papieren nam die hij bij zich stak.

Zij waren reeds op weg naar de deur, toen Schlegel plotseling iets scheen in te vallen.

Hij stond stil en vroeg een weinig aarzelend :

— Ben ik de eenig^e — die in deze dwaze vergissing betrokken is ?

— Het is geen vergissing, Mijnheer Schlegel en er zijn nog twee andere personen bij betrokken. Maar — die zijn zeer ver van hier ! De vrouw is — laat ik maar zeggen onbereikbaar en Hare heeft eenige uren geleden de vlucht genomen zonder U zelfs te waarschuwen. Daaruit kunt U zien welk een haast hij had. Het spreekt vanzelf dat de politie nieuwsgierig is uit den mond van den eenig overgeblevene een en ander te vernemen, over deze naamsverwisseling.

Schlegel was zeer bleek geworden. Hij keek Raffles aan alsof hij tot den bodem van zijn ziel wilde doordringen.

Toen liep hij snel op zijn overjas toe die aan een haak hing, hing die over zijn arm, zette zijn hoed op en liep haastig de gang op, door Raffles op den voet gevolgd.

Beiden gingen met de lift naar beneden, en verlieten het hotel, nagekeken door den bevreessen portier.

Een oogenblik aarzelde Schlegel, alvorens in den auto te stappen, maar Raffles liet hem geen keus, en vlug reed de wagen weg.

Voor een vreemdeling was het zeer moeilijk na te gaan welken weg de auto volgde, en voor Schlegel was het volstrekt onmogelijk, omdat Raffles aanstonds met een enkelen handgreep, voor alle raampjes gordijnen had laten zakken.

Na een rit van ongeveer twintig minuten hield de auto stil voor hetzelfde huis in de Victoria Straet in welks deurpost nog altijd

de verraderlijke kogel uit de windbuks zat ! Maar dat kon Schlegel niet weten, want hij kreeg volstrekt niet de gelegenheid of den tijd, om zich heen te zien, nadat het portier was geopend en een man van zeer krachtige lichaamsbouw hem bij den arm had gevat, en hem de reeds openstaande deur had binnengeduwd.

— Maar — ik ben hier niet op Scotland Yard ! riep Schlegel woedend uit, toen de deur met een harden slag achter hem was dichtgevallen.

— Dat ben je ook niet, Johann Schlegel, zeide Raffles volkomen bedaard. Je bent hier in een van mijn huizen — en het zal van je zelf afhangen hoe lang je hier zult moeten blijven.

De spion slaakte een kreet van dolle woede en brulde, al zijn waardigheid en zijn aangeleerde noblesse vergetend :

— Jij ! Alweer jij ! Maar zul je mij dan hier altijd den voet dwars zetten ?

Hij had de hand in den zak van zijn overjas gestoken, die hij had aangetrokken voor hij in de auto plaats nam, maar onmiddellijk voelde hij den ijzeren greep van een andere hand om zijn benedenarm, en met een gekreun van pijn moest hij de vingers uiteenspreiden, die de kolf van de browning reeds omvat hielden.

Het was Henderson de reus, die van achteren op hem was toetreden en hem ontwapend had.

Raffles had de korte worsteling koeltjes aadegeslagen en hernam :

— Ik zou nu maar toegeven, Johann Schlegel, dat de partij voor je verloren is. Alle troeven zijn op dit oogenblik in mijn hand — op één na, — maar die zou ik ook nog gaarne hebben, en daarom heb ik je verzocht, hier te komen.

— Verzocht ? brulde de spion, schuimbekkend van woede. Je hebt mij gedwongen, wie je ook bent — met een nagmaakte politiepenning. Ik zal mijn beklag indienen. Ik zal —

— Geen holle dreigementen ! viel Raffles hem rustig in de rede. Zij maken geen indruk op mij, Schlegel. Ik zei je toch, dat de troeven in mijn handen zijn, en ik kan het je bewijzen. Je vriend Wassermann heeft zich in den loop van den dag in veiligheid gebracht, en moet op dit oogenblik al in Duitschland zijn — als tenminste de machine van de K. L. M. waarvan hij gebruik heeft gemaakt, onder weg niet gevallen is — en dat doen die machines maar hoogst zelden. Wat Irma Jacobowksi aangaat — je zult me misschien niet willen gelooven, je zult denken dat ik gek of dronken ben — maar

die bevindt zich ongeveer 1000 mijlen van deze plek — in een strafkolonie, op een afgezonderd, eenzaam eiland, met nog dertig of twee en dertig aardbewoners van hetzelfde kaliber. Zie je wel — ik lees in je oogen dat je mij voor een krankzinnige houdt! Of zou je misschien — aha — dat is een vleiender verklaring! Het is iets anders — je hebt al uitgemaakt wie ik ben!

— John Raffles! zeide Schlegel heesch, een stap achteruit wijkend. Alleen hij kan dat doen. O, driedubbele ezel die ik ben, dat ik het niet eerder doorzien heb.

— Blijf die zelfkennis beoefenen zonder ze te overdrijven! vervolgde Raffles spottend, want een al te groote domheid zou mij op dit tijdstip niet voegen. Ik wil namelijk dat gij Uw verstand gebruikt, en mij nu dadelijk zegt in wiens handen zich de som bevindt, en op welke wijze die uitbetaald had moeten worden aan Birkenhead, als hij werkelijk het stuk had durven uitleveren! Veertigduizend pond? Kom er maar liever dadelijk rond vooruit! De vrouw had ze in geen geval reeds, dat weet ik met zekerheid. Wat zij had, heb ik haar ontnomen. Dat Hare er met dat groote bedrag vandoor heeft durven gaan betwijfel ik — en bovendien was hij een ondergeschikte helper! Ik denk dus dat jij het geld hebt. In contanten? Als een cheque? In Duitsch of in Engelsch geld? Dat weet ik niet — en daarom verzocht ik je — pardonneer — daarom nam ik je hiermee naar toe. Dit is een eigenaardig huis, Schlegel. Men kan er weken, maanden en jaren blijven, zonder dat iemand het bemerkt. Aangenaam

is dat vervlijf uiteraard niet. Een kelder, altijd kunstmatig verlicht is eigenlijk geen prettig verblijf voor een edelman — al of niet nageemaakt. Toon mij dus snel, dat je ezelachtigheid niet zoo ver gaat, gevangenschap boven een enkele haal van je vulpen te verkiezen! En vergeet nooit, dat ik nimmer bluf, Schlegel! Waarmee ik dreig, dat kan ik ook steeds uitvoeren!

Schlegel dacht een kort oogenblikje na en zeide toen, Raffles vast aanziende:

— Ik heb dat bedrag niet — nog niet! Dat is de waarheid, op mijn woord van eer — en ik verzoek je te bedenken, dat ik nog altijd officier ben! Het geld zou mij gezonden worden, zoodra ik in codeschrift naar Berlijn gemeld zou hebben, dat ik geslaagd was. Ik heb twintigduizend pond aan contanten bij mij.

— Persoonlijk eigendom?

— Neen — werkkapitaal als ik mij zoo mag uitdrukken.

— Dan schrijf je een cheque voor de helft! En dan zal ik tevreden zijn — niet voor mij, maar voor mijn armen, voor mijn beschermelingen. Hier is je chequeboek. Vul die in. Je blijft natuurlijk vannacht hier, totdat een van ons dat bedrag geind heeft. Onmiddellijk daarna zal ik je in vrijheid laten stellen. Dit huis bezit een zeer lange tunnel, en je behoeft je niet de minste illusie te maken, dat je het ooit terugvindt. Stem je in al die voorwaarden toe?

— Ik moet wel! gromde de spion.

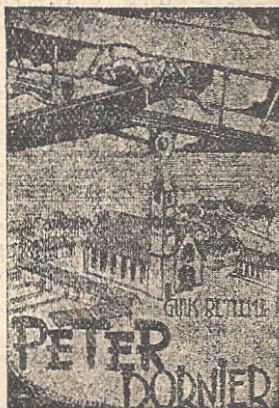
En met venijnige halen begon de pen over het papier te krassen....

De volgende aflevering bevat:

De Schatten der Zee.

10 VOOR 1 RIKS 10

JEUGDBOEK 2

JEUGDBOEK 4

Zoekt U gezonde en niet te dure lectuur voor Uw jongens en meisjes, bestelt dan het pakket met tien **boeiende en tegelijk ontwikkelende boeken** uit onze Nederlandsche Geïllustreerde Jeugdbibliotheek voor slechts **f 2.50** (Twee Gulden en Vijftig Cent). U kunt dan kiezen uit de onderstaande titels. Al deze Jeugd-boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar à f 0.25 per stuk, franco per post. De boeken vanaf No. 3 stellen wij ook **keurig ingebonden** beschikbaar voor slechts 40 ct. per stuk, franco per post. Bestel vandaag nog dit pakket met tien boeken bij de Administratie van het Amusante Weekblad te Bilthoven per postwissel of door storting op postrekening 70186 van f 2.50 onder vermelding „Voor Jeugdpakket” en opgave der gewenschte nummers.

1. Paul's avontuur in Limburg. (Uitverkocht.)
2. Peter Dornier.
3. De Club van Vijf.
4. Het avontuurlijke Levensjaar van Brammetje.
5. Met een motorboot op Avontuur.
6. De Heldendaden van een straat-hond.
7. Vier van het Platteland.
8. Het Leven in.
9. Roodrok, de jonge Vos.
10. Asoko, de Zwerver.
11. Het Geheimzinnige Hotel.
12. Van Huis ontvoerd.

JEUGDBOEK 5

JEUGDBOEK 8

Elk dezer Jeugdboeken is zeer kloek van formaat, **bevat 160 blz. druks**, is aardig geïllustreerd en heeft een frisch, aantrekkelijk driekleurendruk-omslag. Ze zijn van

absoluut goeden inhoud

en leenen zich ook uitstekend voor bibliotheken van scholen, jeugdverenigingen enz., waarvan er reeds vele voor regelmatige ontvangst dezer om de vier weken verschijnende boeken hebben ingeteekend.

Ook U kunt zich de regelmatige ontvangst der in deze Serie Jeugd-boeken verschijnende titels verzekeren, door extra toezending van f 1.50 (Een Gulden en Vijftig Cent) voor de zes volgende te verschijnen Jeugdboeken.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE
WERELD COUPONS

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

CLYSMA ^{no:30}	1 1/4 d	NORTH STATE	1 1/4 d
MAVRIDES	1 1/4 d	GOLDDOLLAR	1 ct
MASPERO ^{no:2}	1 1/2 d	PIRATE	1 ct
BRISTOL	1 ct	FLAG	1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus
te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct.

Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

Naam: .....

Stad: .....

Adres: .....

Gefieve mij gratis en franco uw plannen Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van éénzelfde adres wordt slechts een dazet bonn geaccepteerd

L 10

MARY LAMOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDE MEIRO-GOLDWYN MAYER ARTISTEN